

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Ἡ γυνὴ ὑπὸ γενικῆν ἔποψιν ἐξεταζομένη ὑπὸ Φ. Α. Τερτσέτη—
Ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως ὑπὸ Δ. Κ.
Παπαγεωργίου.—Ἰππόλυτος καὶ Δηνώρα ὑπὸ Α. Dumas (τέ-
λος).—Ἐν ἐπεισόδιον τοῦ 1793 ὑπὸ Ι. Σ. Μάνεσση.—Δύο
φίλοι ὑπὸ Α. Φ.—Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Μολιέρου ὑπὸ ***.—
Ποίησις Ὁ ἀπαρηγόρητος ἔραστής ὑπὸ Η. Σταύρου.—Ἡ
Ξυνοῦλα καὶ ἡ Μορτιά ὑπὸ Ε. Στρατουδάκη.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η. ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1876

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΝ ΝΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛΣ3Υ2.45.0008

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Κατ' αὐτὰς ἐκδοθήσεται ἡ ἀγγελία τοῦ Γ'. ἔτους τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ διαλαμβάνουσας τὴν πορείαν ἣν καὶ εἰς τὸ ἔτος τοῦτο θέλει βαδίσει.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ΙΔΙΑ ΔΕ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

Τιμὴ τοῦ συγγράμματος τούτου, συνισταμένου ἐκ 12 τυπογρ. φύλλων, φρ. 3

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν Κεφαλληνίᾳ μὲν παρὰ τῷ συγγραφεὶ κ. Π. Σ. Μυρτίλῳ ἐνταῦθα δὲ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Κ ο ρ ί ν ν η ς.

ΟΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΑΙ

ΚΑΙ Ο ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΦΙΡΜΙΝΟΣ ΔΙΔΟΤΟΣ.

ΥΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΘΩΜΑ.

Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 1 1/2

ΑΨΔΑ

ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΥΠΟ

Ι. ΜΑΛΕΣΣΗ

Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 1 1/2

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΜΑΡΙΑ ΔΑΒΙΔΣΩΝ

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΥΠΟ

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑ

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Β.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1876

ΦΥΛ. Γ'

Η ΓΥΝΗ

ΥΠΟ ΓΕΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΦΡ. ΑΝΔΡ. ΤΕΡΤΣΕΤΗ.

Ζ'

Βαδίζομεν εἰς αἰῶνα προόδου, ἅπτοντες ἀναφωνοῦμεν, βαδίζομεν πρὸς τὰ ἔχνη ὑγιεινέστερων ἠθικῶν ἀρχῶν, εἰσερχόμεθα ἀπνευσί, ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς τὴν ἐγκαινίασιν νέας ἐποχῆς. Ὁ δέκατος ἑνατος αἰὼν, λέγομεν, εἶναι αἰὼν πνευματικῶν καὶ πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων, εἶναι αἰὼν μηχανικῆς καὶ ἐλευθερίας, ὡς σκαπανεὺς δὲ κατήνεγκε τὸν πέλεκυν κατὰ πάσης τῶν παρωχημένων αἰώνων σεσηπυίας ιδέας. Καὶ ὅντως! Ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τῆς φύσεως ἀενάως ὠθοῦμενος, ἐξέτεινε τὰς γνώσεις του καὶ πέραν τοῦ κόσμου ὅστις πρὸς κατοικίαν αὐτῷ ὤρισθη, ἐτόλμησεν ὑπὸ τῆς δαδὸς τῆς ἐπιστήμης φωταγωγοῦμενος νὰ λύσῃ τὰ δυσεφικτώτερα τῆς ἀνθρωπίνου υπάρξεως προβλήματα, ἡ φυσικὴ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ηλεκτρισμοῦ εἰσὶν εὐγλωττοὶ μάρτυρες τῆς πρὸς τὰ πρόσω προόδου μας, καὶ συνελόντι φάσκει, διὰ τῶν γιγαντιαίων τῆς ἐπιστήμης προόδων νὰ ἀνέτειλε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐποχὴ. Ἡ ὕλη κατεκτήθη πανηγυρικῶς ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ὁ ἄνθρωπος ἀπηλλάγη τῶν ἐπονειδίστων τῆς δουλείας δεσμῶν καὶ εὐθαρσῶς ἀνεπετάσθη ἡ σημαία τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς τῶν λαῶν ἀναστάσεως. Ἀλλ' ἡ γυνὴ τί ἄρα γὰρ γίγνεται; ἀκολουθεῖ τὸν νόμον τῆς προόδου ἠθικῶς καὶ φυσικῶς ἐξεταζομένη; χειραφετηθεῖσα δὲ ἀπὸ τοῦς περιορισμοῦς τῆς ἀρχαίας Ρώμης καὶ Ἑλλάδος, εἰσῆλθεν εἰς

Σ. Σ. Κ. Ἐνεκεν τῆς κατεσπασμένης ἐκτυπώσεως τοῦ Ζ'. φυλ. παρεϊσέφυσαν ἐν τῇ πραγματείᾳ τοῦ κ. Φ. Τερτσέτη τὰ ἐξῆς παροράματα. Σελ. 407. σημ. (α) ἀντὶ vicino ἀνάγ. dicono. σ. 408 ἀντὶ θερμουργὸν ἀνάγ. θερμουργόν. σ. 408 ἀντὶ καταχρήσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνάγ. κατακτήσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ σ. 409 ἀντὶ τὸν Μαρξοχαιλινὸν ἀνάγ. Μαρξοχαίλινον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

θέσιν ἀξιοτέρων αὐτῆς; ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις ἔσται μέχρι τινὸς δικαιολόγη. Διεσκεδάσθησαν τὰ δεσμὰ τὰ ὅποια τὴν συνεῖχον, ἐθραύσθη ἡ ἄλυσις, ἥτις δέσμιον τὴν ἐκράτει καὶ ἐνῶ πάλαι ποτὲ διατέλει ὑπὸ τὴν διηνεκὴ ἐπιτήρησιν τοῦ ἐκυτῆς συζύγου, ἐν ᾧ ὑπέκειτο εἰς τὴν διηνεκὴ ἐπιτροπείαν καὶ αὐτῶν τῶν ἀπωτέρων αὐτῆς ἀνιόντων, (α) ἐπιχαρίτως σήμερον ἡ γυνὴ τῶν Παρισίων διέρχεται μόνη La place de la Concorde, καὶ σοβεῖ περὶ τὴν μεγάλην τοῦ Rishelieu ὁδόν, ἡ δὲ περιλημμένη τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος σύζυγος δὲν διστάζει δι' εὐσχήμονος τρόπου, ἀρκετὰ ἐπισύροντος τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, καὶ μετ' ἐπιτετηδευμένης γοργότητος νὰ διέρχεται τὰς πλατείας καὶ ἀγυίας, προμηθευομένη τὴν μὲν πρωίαν τὰ πρὸς ραφὴν, τὴν δὲ μεσημβρίαν τὰ πρὸς καλλωπισμὸν, ἵνα οὕτω πῶς ἀνέτως τὴν ἐσπέραν διέρχεται ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς πρὸς τέρψιν ἂν ὄχι πρὸς σκάνδαλον τῶν εὐχισθέτων καρδιῶν. Εἶναι λοιπὸν ἀναμφήριστον ὅτι σήμερον ἡ γυνὴ φυσικῶς καὶ μέχρι τινὸς βαθμοῦ ἠθικῶς εὐρίσκειται εἰς ἀμείνονα θέσιν, ἂν ὅμως συνεβιάζε οὐν τούτοις καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῆς ἀνάπτυξις, οὐχὶ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦς ἀληθεῖς αὐτῆς χαρακτηρὰς, ἔχουσα συνεπίκουρον τὸν ἀναγκαῖον πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῆς περιορισμὸν, τότε λέγομεν, ἡ θέσις τῆς γυναικὸς θὰ ἦτο ἐντελὲς τελεία. Πλὴν ἐνταῦθα μὲν πρὸ παντὸς ἄλλου προσκόπτει ἰδιαζόντως τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς τῆς γυναικὸς διαπλάσεως καὶ τῆς ἐπὶ τὸ τελειότερον συνεπὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς, εἰς ὃ σπουδαῖοι κατὰ καιροῦ φιλόσοφοι καὶ πολιτειολόγοι τῆς τε ἐσπερίας καὶ ἀνατολῆς μετὰ συντόνου προσοχῆς ἐπεδόθησαν. Δὲν ἔχομεν τὴν τόλμην, ὑπ' αὐτῆς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πρακτικῆς πολλῶν ἐθνῶν ἐπὶ τὰ βελτίω διαβιωσάντων διαρρῆδην ἐλεγχόμενοι, ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἡ πνευματικὴ τῆς γυναικὸς ἀνάπτυξις εἶναι τὸ στερρώτερον θέμεθλον καὶ ἡ κρηπίς παντὸς πεπολιτισμένου ἔθνους; ἤθελεν εἶσθαι ὀλεθρία μετὰπτωσις τοῦ πολιτισμοῦ εἰς βρ-

(α) Ἡ διηνεκὴ αὐτῇ ἐπιτροπεία τῶν γυναικῶν (feminarum tutela perpetua) διήρκεσε μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

εχρότητα εἴ τις ἐτόλμα τοιαῦτά τινα νὰ μεθοδεύηται, ἐν ἐποχῇ ἐν ᾗ οὐδεμία ὑπάρχει διαφορά μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἢ ἐκεῖνη ἢ ἡ φύσις καθιερωτὴ καὶ ἡ ἐπαρχία τοῦ οἴκου ἀπαιτεῖ, ἐν ἐποχῇ ἐν ᾗ εὐγλωττοὶ συγγαγεῖς τὴν ἰσοπολιτείαν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς τὸ ρῶς καὶ πανηγυρικῶς ἀνακηρύττουσι. Ἐντεῦθεν δρώμενος καὶ ὁ διάσημος Mill ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπιμόνω ὑποστηρίζει τὴν ἀπονομὴν ταῖς γυναιξὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιοῦματος, πλὴν οὐχ' ἤττον διορᾷ τις εὐκόλως ὅπως παρὰ ταῖς ἡ γνώμη αὕτη ἢ ὑπὸ τινων καθιερωθεῖσα ὅτι «ἡ γυνὴ ἐγεννήθη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γεννᾷ» ὥς καὶ ἡ ἐτέρα γνώμη τοῦ Ρουσσώ ὁρίσαντος τὰς γυναῖκας «μεγάλους παῖδας». Καὶ διότι μὲν ἡ φύσις τῆς γυναικὸς εἶναι παθητικώτερη καὶ δεκτικώτερη, διότι ἐπικρατεῖ παρ' αὐτῇ ἡ ἀγαθοθυμία, τὸ συναισθητικὸν καὶ ἡ μιμητικότης, διότι τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα εἶναι λίαν εὐερέθιστον, διότι παρέχει πλείους ὅσας διαφορὰς τοῦ ἀνδρὸς (β) οὐδόλως ὅμως δικαιοῦμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν αὐτὰς οὕτω πως, καθίσαν ἡ γυνὴ εἶναι στοιχείον ἀπαραίτητον τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνδρὸς, εἶναι ἡ βασιλίς, ἡ κυβερνήσις καὶ ἡ πρόνοια τῆς οἰκίας, ἱστορικῶς δ' ἀποδεικνύεται ὅτι δασαὶς ἡ θέσις τῆς γυναικὸς παρεγνωρίσθη, ὡς φέρ' εἰπεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ρωμαίοις, Ἀσκανοῖς καὶ ἄλλοις λαοῖς, οὐ μόνον αἱ κοινωνίαι ἐβλάστησαν εἰς τὸ ἐπικρον τῆς διαφθορᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀνδρὸς, καθὼς στενὰ συνδεδεμένη μετ' αὐτῆς, κατέστη προβληματική. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ αὐτοὶ κατὰ καιροῦ ἀνεγνώρισαν σφόδρα ἀγκυκλιτοῦν.

(β) Πρὸς ταῦτα ὅρα προσέτι καὶ ἡμετέραν σημειώσιν στ. ἐν σελίδι 60 Κ ο ρ ί ν η ς, ἐνθα ἀνεφέραμεν τινὰς τῶν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς φυσικῶν διαφορῶν, ἐφ' ὧν βασιζόμενος ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Β. α. Κεφαλαίῳ Ε. τῶν Πολιτικῶν οὕτως ἡ μαρτυριῶν ἀποφαινεῖται. «Ἄλλον γὰρ τρόπον τὸν ἐλευθερον» τοῦ δούλου ἄρχει, καὶ τὸ ἄρρον τοῦ θήλεος, καὶ ἀνὴρ παῖδος» καὶ πᾶσιν ἐνυπαρᾶν μὲν τὰ μόρια τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐνυπαρᾶν καὶ διαφερόντως. «Ἐπίσης διὰ τὸ ἀσθενές, κατὰ τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον, ἀπηγορεύετο τὸ συμβάλλεσθαι μετ' αὐτῆς πέραν μεδίου κριθῆς. «Ὁ γὰρ νόμος διαρρήδην κωλύει παιδί μὴ ἐξεῖναι» συμβάλλειν μὴδὲ γυναικὶ πέραν μεδίου κριθῶν» (Ἰσατοῦς περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου παράγραφος 10) καὶ Δίων ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ περὶ Ἀπιστίας. «Τοῖς νεωτέροις τοσούτων ἐτῶν» νόμος οὐκ ἐξ συμβάλλειν ὡς ἀπίστοις οὖσιν, οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάσσειν, πλὴν ἄχρι μεδίου κριθῶν διὰ τὸ «τῆς γνώμης ἀσθενές». Σήμερον ὅμως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς νεωτέρας παρ' ἡμῖν ἰσχυροῦς ἐμπορικῆς νομοθεσίας, ἥτις εἶναι καθαρὰ μετάφρασις τοῦ Γαλλικοῦ Ναπολεονταίου ἐμπορικοῦ κώδικος, πλὴν ὀλιγίστων τροποποιήσεων ἃς ἐπέφεραν τὰ νομοθετικὰ σώματα εἴτε διὰ τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν Συμβολαιογράφων νόμου, εἴτε δι' ἄλλων ἐδικῶν νόμων καὶ διαταγμάτων, δύναται ἡ γυνὴ νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου, ἀρκεῖ μόνον νὰ τύχη τῆς συναίνεσεως τοῦ συζύγου τῆς, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ἀκοντος αὐτοῦ ἀπασχολῆται ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ χρεὴ διὰ τῆς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος ἀπαιτουμένης πολυειδοῦς καὶ διαρκοῦς ἀσχολίας.

τες ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν. Ἐγενώμεθα Μαρτίου καὶ Γράκχου, ἐλεγέ ποτε ἡ Λουκρητία, καὶ ὅμως καλοῦμεθα γύναικα. Ὁ ἔρω; δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀπλή τέρψις, ἀπλή ἡδονὴ στιγμιαίας φαντασιοπληξίας, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῶν δυνεῖων ἡμῶν καὶ ἀγαπῶμεν τὸ τέκνον μας, διότι εἴμεθα ἡμεῖς μεταβεβλημένοι εἰς ἀνδρας. Καλούμεθα γύναικα! καὶ ὅμως γεννώμεθα Μαρτίου καὶ Γράκχου, ἔχομεν τὸν ἔρωτα ἡμεῖς καὶ παρ' αὐτὸν τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸ δνειδος, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν εἴμεθα μηχαναὶ ἱκανοποιοῦσαι τὰς ἐρᾶς τῶν ἀνδρῶν ἄνθη, τὰ ὅποια πᾶς δύναται νὰ καταπατήσῃ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀγκάλῃν ἡμῶν ὁ Ἀντώνιος εἶναι νήπιον. Ἐὰν σφίγωμεν ὀλίγον τοῦς ὀφθαλμούς, ρίπτομεν ἀπὸ τοῦ παρθύρου τὸ πτώμα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ῥώμης. Καλούμεθα γύναικα, καὶ ὅμως εἴμεθα μεγαλειότερη τῶν Καيسάρων, ἀφοῦ αὐτοὶ εἶναι παραφουάδες ἡμῶν. «Ὅχι λοιπὸν, μυριάκις ὀχι! μακρὰν ἀφ' ἡμῶν τοιαύτη ἐποχὴ, καὶ συνεπῶς τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τακερῶν δακρύων ἐξερχόμενα παράποντα, ἃς μᾶς ἀποχαριετήσωσιν ἀνεπιστρέπτει, ὅπως μὴ λυμαίνωνται ἐπὶ πλέον τὸ ἔδαφος τῶν πεπολιτισμένων λαῶν.

Ἀνάπτυξις λοιπὸν καὶ εὐπαιδευσίς, γνώσις τῶν οἰκονομικῶν καθηκόντων καὶ ἐπισφράγισις τῶν ἠθικῶν τῆς ἀρετῆς παραγγελλμάτων, ἔτιωσαν ἡμῖν ἡ ἱερὰ τετρακτύς, ἀφ' ἧς προσδοκᾶται ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ παλιγγενεσία τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος. Πρέπει, καὶ, πρέπει νὰ ᾔναι ἡ γυνὴ ἡ βασιλίς τοῦ οἴκου καὶ νὰ προΐσταται αὐτοῦ, ἀλλὰ πρέπει ἀφ' ἐτέρου νὰ πλουτίζῃ καὶ γονιμοποιῇ τὴν ἐξοχὸν αὐτῆς διάνοιαν. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἰς τὴν γυναικα, φωνεῖ εὐφυστάτη ἀξιώσιμος Ζακυνθία Κυρία, ἀποκλειστικῶς ἀνατίθεται (γ) ἡ διεύθυνσις τῶν τοῦ οἴκου, μόνον περὶ τοῦτου ὀφείλει αὕτη νὰ μεριμνᾷ. Ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι πρέπει ἅπασα ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς νὰ περιορίζηται εἰς τὴν ἐστίαν ὡς ἄλλης ἀσάμου Cendrillon; Ἀπᾶς ὁ θεσπυρὸς τῶν αἰσθημάτων τῆς, τοῦ νοῦς τῆς πρέπει νὰ δαπανᾶται περὶ τὴν ἀγορὰν τῶν καθημερινῶν τροφίμων, περὶ τὴν ἐπιστάσιν τῶν ὑπηρετῶν καὶ περὶ τὴν σημείωσιν τῶν ἀσπρορροῦχων; Ὡραία εἰκὼν τῇ ἀληθείᾳ, ἀνκπεροῦσα τὸ πνεῦμα καὶ ὑποκρίπτουσα ἐν ἐαυτῇ τὰς ἰδεώδεις ἀγκυλίσσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου! Ἀλλ' ὅταν σὺ, ὦ ἄνερ, ἐλάτρευες τὴν γυναικα ταύτην, ὅταν τοῦλάχιστον τὴν ἐξετίμας, ὅτε διακκῶς ἐπέσπευδες τὸ πέρας τῆς μετ' αὐτῆς συζεύξεώς σου, τοιαύτην ἄδοξον θέσιν ὥριζες αὐτῇ ἐν τῇ καρδίᾳ σου; Τοιοῦτο ἦτο τὸ ἰδανικόν σου; Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, πρέπει νὰ δηλολογήσῃς ὅτι εἶσαι πολὺ ταπεινός. Πολὺ ἔχῃ καὶ ποιητικὰ ἦσαν βεβαίως τὰ ἐρωτικά ὄνειρά σου, ὅταν ἡ σκηνὴ τῆς πραγματοποιήσεώς σου δὲν ἦτο ἄλλο ἢ τὸ ὀρνιθοτροφεῖον καὶ τὸ μαγειρεῖον!

Πρέπει καὶ πρέπει, ἐπαναλαμβάνομεν ἡ γυνὴ νὰ ἐφο-

(γ) Ὁρα Ζακυνθίου Ἀνθώνιος, φυλ. Δ', τοῦ ἔτους 1876.

ρεῖν τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ καλλιερῇ διὰ Χριστιανικῶν διδασκῶν τὴν ἐξοχὸν αὐτῆς ὑπαρξιν, ὥστε δικαίως θεωρεῖται ὡς ὁ οὐράνιον καὶ μυστηριώδες ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐν αὐτῇ κατεσκήνωσεν ὁ Θεάνθρωπος. Τίς ἄρα γε δὲν συγκινεῖται ἀναγινώσκων τὴν γυναικα τῆς ἀκμῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ περιγραφομένην ὑπὸ τῆς γλάφυρας τοῦ Τερτυλλιανοῦ γραφίδος; Αὕτη, λέγει, ἐπισκέπτεται τοὺς ἀδελφοὺς ἐν τοῖς πτωχοτάτοις καταφυγίοις, ἐγείρεται τὴν νύκτα, ἵνα δευθῇ, καὶ παρασταθῇ εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς ἐκκλησίας, παρευρίσκειται ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου, ἢ εἰσέρχεται εἰς τὰς φυλακάς, ἵνα ἀσπασθῇ τὰς ἀλύσεις τῶν μαρτύρων, καὶ πλύνη τοὺς πόδας τῶν Ἁγίων. Ἐρχομένου δὲ ξένου τινος ἀδελφοῦ, αὕτη προετοιμάζει τὴν ἐαυτῆς οἰκίαν, ἵνα ξενίσῃ αὐτόν. Κατὰ τὰς ἐστιάζσεις ἀπέχει τὸν βεβήλων ὕμνων, καὶ τῶν τῆς διαφθορᾶς ἀσματικῶν. Οὕσα δὲ πολὺ διάφορος τῶν βακχίδων ἐκείνων γυναικῶν, τῶν ἐμπιπλεγμένων κρεάτων καὶ οἴνων, καὶ μὴ δυναμένων νὰ χωνεύσωσιν εἰμὴ διὰ τῆς χιόνος, ἢ ἐμους τὸ φαγητόν, ἵνα ἀρχίσωσιν ἄλλο, ἐπικαλεῖται τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ προπαρασκευάζεται εἰς τὴν ἐγκράτειαν διὰ τοῦ θεοῦ ἀσπασμοῦ. Οὐδεὶς βλέπει αὐτὴν εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς ἐορτὰς τῶν ἐθνικῶν. Μένουσα δὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ἐξέρχεται μόνον ἕνεκα σπουδαίων ἀφορμῶν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφοῦς ἀσθενεῖς, νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν καὶ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἄνευ ὅμως ψευδῶν εἰς τὰς χεῖρας, ὡς ὀφειλούσας νὰ φέρωσι τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων, ἄνευ μαργαριτῶν καὶ σμαράγδων πρὸς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς, ὡς ἀπειλουμένης ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ διωγμοῦ. Πῶς εἶναι ἄλλως τε δυνατόν ποτε μήτηρ νὰ δώσῃ ἀνατροφὴν εἰς τὰ ἐαυτῆς τέκνα, νὰ ἐδιδάχῃ αὐτὰ εἰς τὴν ἐδδὴν τῆς ἀρετῆς, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν κτύπησε νὰ τύχῃ τοιαύτης ἀνατροφῆς; οὐδὲ δύναται τις ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν δυστυχῆ σύζυγον, τὸν ἐκτεθειμένον ἕως εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στοιχείων καὶ πολεμουμένων πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ ψύχους τῶν ραγδαίων ὑετῶν καὶ καταιγίδων ἵνα προσπορίσῃται τοῖς τέκνοις τοῦ ἐπιούσιον ἄρτον, ὅπως φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν κατ' οἶκον ἀναπτύξεως καὶ διαπλάσεως. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐναποτίθενται αὐτῇ σπουδαία καὶ σοβαρὰ καθήκοντα ἐναποτίθεται ἡ ἀνάπτυξις τῶν τέκνων τῆς, ἡ ἠθικοποίησις καὶ ἡ ἐξασφάλις αὐτῆς τε καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἐναποτίθεται εἰς αὐτὴν ὁ καταρτισμὸς χρηστῶν πολιτῶν καὶ εὐσυνειδίτων δικαστῶν, ἐναποτίθεται ἡ προπαρασκευὴ γενναίων τῆς πατρίδος προμάχων. Ὅποταν ἡ μήτηρ ἐκπληροῖ εὐθυτενῶς ταῦτα πάντα, τότε πλέον δὲν θὰ ἐκτυλίσσωνται ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὰ μυσὰ τῶν διαζυγίων (δ) αἰσχρῇ, ὅποταν σὺν τῷ γάλακτι τοῦ στήθους τῆς προσφέρει

φέρει αὐτοῖς τὸ γάλακτι τοῦ στήθους τῆς προσφέρει αὐτοῖς τὸ γάλα τῆς ἐλευθερίας καὶ παιδαγωγῇ τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰ ἀθάνατα τῶν προπατόρων μας ἡρώϊκα ἀνδραγαθήματα, τότε πλέον δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην ρητόρων καὶ ἐθνεγερτικῶν ἐκφράσεων, ὅπως διεγείρουν ἐν ἡμῖν τὸ ὑπνώτον αἶσθημα, ὅποταν τῆς πατρίδος ἡ λιγυρὰ φωνὴ μᾶς προσκαλεῖ. Οὐδὲ ἐγγίζομεν ποσὼς τὸ σπουδαῖον ζήτημα κατὰ πόσον ἐπιδρῶσιν αἱ ἀρεταὶ τῆς μητρὸς εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοιούτων ἀνδρῶν, πολλάκις σπουδαῖοι ἀπεφάνθησαν ὅτι σωτῆρες τῶν λαῶν, ὅτι πρόμαχοι τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ, ἀνεδείχθησαν ἐκεῖνοι οἵτινες ἔτυχον καὶ τοιούτων μητέρων. Οἱ μεγάλοι τῆς ἀνθρωπότητος ἄνδρες ἦσαν καὶ εἰς τὴν γεννήματα μητέρων εὐσεβῶν, οὕτω ὁ Νεῦτων, ὁ Οὐάσιγκτων, ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Μασιλίων, ὁ Βοσσουέτος καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐγένοντο εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι, διότι καὶ τοιούτων ἔτυχον μητέρων. Ἐξ αὐτῆς τῆς μητρὸς μεταδίδονται εἰς τὰ τέκνα τὰ εὐγενέστερα καὶ ἡρώϊκότερα αἰσθήματα καὶ δι' αὐτῶν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον. Ἡ πρώτη τῶν ἡρώων βᾶσις κεῖται ἐν τῇ πρώτῃ ἀνατροφῇ, ἡ δὲ πρώτη ἀνατροφή προκύπτει συνήθως ἐκ τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς. Πλὴν ὅποια ἡ ἀνατροφή αὕτη; Ὅποια ἡ ἀνάπτυξις; Ὅποια ἡ διδασκαλία; Ὅποια ἡθικὰ ἀναγνώσματα πρέπει νὰ ᾔναι τὸ ἀντικείμενον, καὶ τὸ προσφιλέστερον τῆς νεαρᾶς τῶν γυναικῶν ηλικίας ἐνδιαίτημα; Ἐπὶ τίνων βάσεων πρέπει νὰ ἐρείδεται ἡ θήλεια ἐκπαίδευσις; Ἐν τῇ λύσει τῶν ζητημάτων τούτων ἐγκτεται, φρονούμεν, ἡ ἐπιτυχία ἢ μὴ τοῦ ποθομένου.

Ἀθήναι, Σεπτέμβριος 1876.

(ἔπεται συνέχεια)

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΩΝ ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΩΝ
[συνέχ. ὅρα φυλ. Η']

Δεύτερος γενικὸς Ἱερὸς ἐξεταστής ὑπῆρξεν ὁ Don Diego-Deza, μοναχὸς ἀνῆκων εἰς τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Δομενίκου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Δὸν Ἰωάννου πύγκηπος τῆς Ἀστούριαν, καὶ τελευταῖον ἀρχιεπίσκοπος Σεβίλλας. Οὗτος διέκρινε τὴν Ἱερὰν Ἐξετάσιν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1499 μέχρι τέλους τοῦ 1566, ὅτε κατὰ διαταγὴν Φερδινάνδου Ε' ἀντίτασι-

* Φερδινάνδος Ε' (ὁ Καθολικὸς) υἱὸς Ἰωάννου Β'.—Βασίλευς τῆς Ναυάρρας καὶ Ἀραγωνίας, ἔγεν. τὸ 1452 καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1474 ἐκκληρονόμησεν ἐκ τῆς Ἰσπανίας συζύγου τοῦ καὶ

ΙΕΡΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

λέως της Καστίλης, η αναγκάστη να παραιτηθῇ της θέσεως του γενικού Ιερεξεταστοῦ. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦτου ἡ Ἰερὰ Ἐξέτασις ἐν Ἰσπανίᾳ ἔσχεν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ προκτιόχου αὐτοῦ δώδεκα δικαστήρια. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν λογίζομεν ἐτησίως ἢ 208 κέντας αὐτοπροσώπως, 40½ εἰς εἰκόνας καὶ 4507 καταδικασθέντας εἰς σκληρωτάτην μετάνοιαν, ἤτοι 4819. Τὸν ἀριθμὸν τοῦτον πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ 8 ἔτη διοικήσεως, ἔχομεν, 60½ κέντας αὐτοπροσώπως, 832 εἰς εἰκόνας καὶ 36056 μετανοούντας. Ἐν ὅλῳ καταδικάσθησαν κατ' ἐλάχιστον ὅρον 38552!!!

Καὶ ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἡμῶν ἐτήρησε τὸ ἐλάχιστον τοῦ ποσοῦ, τοῦ ὅπερ δὲν ἐπραξεν εἰς τὸ κεφάλαιον ὄγδοον τῆς ἱστορίας του καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸν Κύριον De Martana ἐπιστολὴν αὐτοῦ.

Τρίτος γενικὸς Ἰερεξεταστής. Ὁ καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Τολέδου Don Francesco Ximenes de Cisneros, * ὅστις ἐν τῇ νεότητί του

ἀδελφῆς Ἑρρίκου Δ', τὸ στέμμα τῆς Καστίλης. Διεδέχθη τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀραγωνίας κατὰ τὸ 1479. Ἰδρύσε τὴν Ἰερὰν Ἐξέτασιν ἐν Ἰσπανίᾳ κατὰ τὸ 1480, ἐδίωξε τοὺς Μαβρούς ἐκ τῆς Βασιλείας καὶ ἐκ τῆς Γρενάδας τὸ 1492 παρέσχε πλοῦτα εἰς τὸν Κολόμβον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ 1492· συνέμαχης μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' ἐναντίον Φερδινάνδου Γ' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Μετὰ τὸν θάνατον Φιλίππου τοῦ ὡραίου, ἀνηγορεύθη ἀντιβασιλεὺς τῆς Καστίλης κατὰ τὸ 1503· κατὰ τὸ 1510 περιβλήθη ὑπὸ τοῦ Ποντήφικου τὴν ἀξίαν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως· κατὰ τὸ 1512 ἐκυρίευσεν τὴν Ναυάρραν καὶ τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας καὶ ἐξέδωκε τοὺς Γάλλους ἐξ Ἰταλίας. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1516, διαδεχθεὶς αὐτὸν ὁ ἕγγονός του Κάρολος Κουίντος (πέμπτος) υἱὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰωάννης τ' ἡς Jeane la Folle). Στρατηγὸν ἔσχε τὸν Κονσταντῖνον τῆς Κορδοῦης καὶ ὑπουργὸν τὸν Καρδινάλιον Ximenes.

(**) Ximenes. Διάσημος ὑπουργός, ἀρχιεπίσκοπος Τολέδου, Καρδινάλιος καὶ μέγας Ἰερεξεταστής. Ἐγεν. ἐν Καστίλᾳ τὸ 1437, υἱὸς ἀπλοῦ εἰσπράκτορος δεκάτης. Κατ' ἀρχὰς ἐπέληθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν φραγκισκανῶν, ἀκολουθῶν μετῴχον τὸν καθηγητὴν τοῦ Δικαίου εἰς Σαλαμάγκαν, τέλος, προαχθεὶς εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον κατὰ τὸ 1493, ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς Ἰσαβέλλης, ἧς ἡ το πνευματικὸς πατήρ, διαχειριστὴς τῆς Καστίλης. Ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος τὸν διετήρησεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην θέσιν ἐν ᾗ ἀνέπτυξεν ἀπαράμιλλον ἱκανότητα, πατριωτισμὸν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν βασιλέα. Συνδιαλλάξας τὴν διαφορὰν ἣν εἶχεν ὁ Φερδινάνδος μετὰ τοῦ Φιλίππου τῆς Αὐστρίας, κατώρθωσεν, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δευτέρου, ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Καστίλης νὰ ἐκασφαλισθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας (1506). Ἀποθανόντος τοῦ Φερδινάνδου ὁ Ximenes διὰ τῆς ἐπιτηδεύσεώς του κατέπεισε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ Κάρολος Κουίντος βασιλεὺς τῆς Ἀραγωνίας καὶ Καστίλης, κατέστησε διαφόρους στάσεις ἐναντίον τοῦ νέου βασιλέως, ὅστις ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὸν τῆς κυβερνήσεως. Ἡ ἱστορία κατηγορεῖ τὸν Ximenes διὰ τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἀνήκουστον ὀμότητά του· ἀπέθανε κατὰ τὸ 1517 ἐκ μαρμαροῦ καὶ λύπης.

εἶχε καταταχθῇ εἰς τὸ τάγμα τῶν φραγκισκανῶν.

Οὗτος διέφυγε τὴν Ἰερὰν Ἐξέτασιν ὡς γενικὸς Ἰερεξεταστής ἀπὸ τοῦ ἔτους 1507 μέχρι Νοεμβρίου τοῦ 1517 ὅτε καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὸ διάστημα τῆς διοικήσεώς του, ἡ θέσις τοῦ μεγάλου Ἰερεξεταστοῦ τοῦ στέμματος τῆς Ἀραγωνίας ἦτο κεχωρισμένη τῆς γενικῆς διευθύνσεως. Οἱ καθέξοντες τὴν θέσιν ταύτην εἰσὶν ὁ Don Giovanni Eugnera, μοναχὸς ἀνήκων εἰς τὸ τῶν δομενικανῶν τάγμα, ὅστις ἀπέθανε κατὰ τὸ 1513· ὁ Don Francesco Luigi Marcader ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Βρούνου, τελευταῖος τὴν 1 Ἰουνίου 1516, καὶ ὁ καρδινάλιος Adriano ὅστις διεδέχθη τὸν Πάππα Λέοντα δέκατον.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ καρδινάλιου Ximenes ἐν ἔτει 1, 513, ἰδρύθη ἱεροδικαστήριον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Κουέγγας καὶ τὰς ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτωμένας ἐπαρχίας, χωρὶς τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην ἀπὸ ἐκείνης τῆς Μουρκίας, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1516 ἔτερε δύο, τὸ μὲν ἐν Οράν τῆς Ἀρρικῆς τὸ δὲ ἐν Κούβα τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ δύο ταῦτα ἱεροδικαστήρια δὲν ὑπελογίσμεν ὡς καὶ ἐκείνη ἐν Κάλάρη τῆς Σαρδινίας καὶ Πανόρμῳ τῆς Σικελίας.

Ἡ ἀρχαία δωδεκάς τῶν ἱεροδικαστηρίων τῆς χερσονήσου κατὰ τὰ ἐξαχόμενα τῆς ἐπιγραφῆς ἐν Σεβίλλῃ καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς οὗς ἐν τοῖς προηγούμενοις δικαί-οις ἐνομίσαμεν, κατεδίκασεν ἐτησίως 200 εἰς τὸν διὰ πυρὸς αὐτοπροσώπως θάνατον, 40½ ἐκαίνοντο ἐν εἰκόνας καὶ 4057 ὑπεβάλλοντο εἰς διαφόρους μετανοίας· ὅθεν διὰ τὰ ἔτη 1507, 8, 9, 10, 11, 12 καὶ 13, ἔχομεν τὸ διδόμενον 1456 κέντων αὐτοπροσώπως, 728 ἐν εἰκόνας καὶ 28399 μετανοούντων.

Ἐν ἔτει 1514 ὕφισταιτο ἤδη ἡ Ἰερὰ Ἐξέτασις εἰς Κουέγκαν· διὸ ἀκολουθοῦντες τὸν κανόνα ὃν περὶ ἐχρήμεν, ὡς πρὸς τὸ ἱεροδικεῖν τοῦτο, ἀριθμοῦνται 200 θύματα ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ 200 ἐν τῇ δευτέρᾳ, καὶ 1700 ἐν τῇ τρίτῃ. Ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ ὅλικοῦ τούτου ποσοῦ προσθίσωμεν 208 ἐπὶ τῶν μὲν, 10½ ἐπὶ τῶν δὲ καὶ 4507 ἐπὶ τῶν τελευταίων, ἐξαχόμενον τῶν ἐτέρων δώδεκα ἱεροδικαστηρίων, εὐρίσκομεν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκάσθη 408 αὐτοπροσώπως, 30½ εἰς τὰς ἐκτῶν εἰκόνας καὶ 5157 καταδικάσθησαν εἰς μετάνοιαν.

Τὸ ἱεροδικαστήριον τῆς Κουέγκας κατὰ τὸ ἔτος 1515 παρουσιάζει τὸ αὐτὸ ποσοῦ τῶν ἀρχαίων δικαστηρίων δηλ. 16, 8 καὶ 312. Τὸ ὅλικόν ποσοῦν τούτων, προστιθέμενον ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον παρουσιάζουσι τὰ λοιπὰ ἱεροδικαστήρια, ἀνέρχεται εἰς 224 θύματα τῆς α', κατηγορίας, 112 τῆς β' καὶ 4369 τῆς τρίτης.

Ἰσαριθμὸν ἀποτέλεσμα καταδικασθέντων ἔχομεν καὶ διὰ τὰ ἔτη 1516 καὶ 17. Ὡστε ἐν ἀθροίσματι πάντας τὰ μερικὰ ἐξαχόμενα τῆς ἐπ' ἐνδεκαετίας διοικήσεως τοῦ καρδινάλιου Ximenes εὐρίσκομεν 2536 κέντας αὐτοπροσώπως, 368 εἰς εἰκόνας καὶ 47263 ὑποβληθέντας εἰς σκληρωτάτας μετάνοιαν· ἐν ὅλῳ, θύματα 51,769!!!

Τέταρτος γενικὸς Ἰερεξεταστής. Ὁ Καρδινάλιος Adriano VI. Ἐγεν. εἰς Utrecht κατὰ τὸ 1439. Ἐπίσκοπος

νικὴν διοίκησιν τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου τοῦ ἔτους 1518. Καίτοι κατὰ τὸ 1522 ἀνηγορεύθη Πάππας, ἐξηκολούθησεν ὁμῶς νὰ ᾔναι γενικὸς Ἰερεξεταστής μέχρι τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1523, πέμψας τὰ ἔγγραφα τῇ διαδόχῳ του δεκαεξήμερας πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Ἡ περίστασις αὕτη ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ὀρίσωμεν ὅτι ἡ γενικὴ αὐτοῦ διοίκησις διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἐξαετίαν, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστηρίων τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως ἐν τῇ χερσονήσῳ δὲν ᾠξήθη ἢ ἐν ἔτει 1519, ὅτε ὁ γενικὸς αὗτος Ἰερεξεταστής ἰδρύσεν ἐν ἱεροδικαστήριον ἐν Porto-Ricco εἰς 3 ὑπήγοντο αἱ ὠκεάνειοι νῆσοι.

Μένοντες πιστοὶ εἰς τὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παλατίου Triana, εὐρίσκομεν ὅτι τὰ δεκατρία ἱεροδικαστήρια τῆς χερσονήσου, κατεδίκασεν ἐτησίως 224 νὰ καὶ αὐτοπροσώπως, 112 εἰς εἰκόνας καὶ 4369 ὑπεβάλλοντο εἰς μετάνοιαν. Τοῦ ἀθροίσματος τούτων πολλαπλασιαζομένου ἐπὶ τῆς ἐξαετίας γενικῆς διευθύνσεως, εὐρίσκομεν ὅτι 4344 καταδικάσθησαν εἰς τὴν α' κατηγορίαν 672 εἰς τὴν β' καὶ 26214 εἰς τὴν γ'. ἐν ὅλῳ θύματα 28230!!!

Πέμπτος γενικὸς Ἰερεξεταστής. Ὁ Καρδινάλιος Alfonso Maurique. Καθ' ἃ προεβέβησαν αἱ βουλλαι τοῦ διορισμοῦ του ἐν τῇ θέσει τοῦ γενικοῦ Ἰερεξεταστοῦ τῇ ἀπεστάλησαν ἐκ Ρώμης τὴν 10 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ 1523. Κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἐξετέθη εἰς τὸ παλάτιον Triana ἐν Σεβίλλῃ ἡ γνωστὴ καὶ πολυθρόλλητος ἐκείνη ἐπιγραφή περὶ ἧς ἐν τοῖς προηγούμενοις λόγον ἐποιήσαμεν καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἡ βράσις τῶν ἡμετέρων ὑπολογισμῶν καὶ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὸ τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως θυσιασθέντων κατὰ τὰ περελθόντα ἔτη.

Τὸ ἐν Γρενάδᾳ ἱεροδικαστήριον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγκριθῇ ἡ σύστασις πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἤρξατο τῶν ὁμοτήτων καὶ τῶν βρασάνων ἐναντίον τῶν αἵρετικῶν κατὰ τὸ 1524. Καίτοι οἱ ἑνεκα Ἰουδαϊσμοῦ κατηγορούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦσαν πολλὸ ὀλιγώτεροι ἢ ἐν τῷ περελθόντι, οὐχ ἥτιον τὸ ρῆθην ἱεροδικαστήριον ἐξέδοτο πλείστας ἀποφάσεις, διότι ἀνέλαβε τὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν τῶν Μαύρων, οἵτινες ἐπανήρχοντο εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν, τῶν Λαυηρανῶν καὶ τῶν σοδομιτῶν, τῶν ὁποίων ἡ δίκη καὶ τιμωρία, ἀνετέθη τοῖς Ἰερεξετασταῖς ὑπὸ τοῦ Πάππα Κλήμεντος Ζ'.

Ὁ Καρδινάλιος Maurique ἀπέθανε τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1538. Οὗτος εἰσήγαγε τὴν Ἰερὰν Ἐξέτασιν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, συνεχώνευσε τὸ δικαστήριον τῆς Ἰαέννης εἰς τὸ τῆς Γρενάδας, ἄτινα μετ' ὀλίγον ἐκ νέου ἐχωρίσθησαν τέλος διέταξε τὴν διατήρησιν δύο δικαστηρίων ἐν Ἀμερικῇ, τὸ μὲν περιλαμβάνον τὴν Ἡπειρον, τὸ δὲ τὰς νήσους τοῦ ὠκεανοῦ. Ὑπολογίζομεν ἂν

πὸς Τορτώσας ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, καρδινάλιος κατὰ τὸ 1511 καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάππα Λέοντος δεκάτου τὸ 1522· ἀπέθανε τὸ 1523.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

νὰ ἕκαστον ἔτος τῆς διοικήσεως τοῦ ἁνῶ Ἰερεξεταστοῦ δέκα καταδικασθέντας νὰ καὶ αὐτοπροσώπως, πέντε νὰ καὶ αὐτῶν εἰκόνας καὶ πεντήκοντα ἑποβληθέντας εἰς μετάνοιαν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν χερσονήσον ὕφισταιτο δεκατρία ἱεροδικεῖα καὶ δύο εἰς τὰς πλησίον νήσους. Πολλαπλασιάζοντες ὅθεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνωφερμένων θυμάτων ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱεροδικαστηρίων καὶ τῆς δεκαπενταετοῦς διοικήσεως τοῦ Ἰερεξεταστοῦ Maurichue εὐρίσκομεν ὅτι ὑπὸ τοῦτον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον, 2250 αὐτοπροσώπως, 1125 εἰς τὰς ἐκτῶν εἰκόνας, καὶ 41,250 ὑποβληθέντες πολυειδῶς εἰς μετάνοιαν ἤτοι ἐν ὅλῳ θύματα 44625!!!

Ἐκτος γενικὸς Ἰερεξεταστής ὁ Don Giovanni Pardo de Tabera, καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Τολεδόου. Ὁ Ἰερεξεταστής αὗτος ἔλαβε τὸ ποντηρικὸν δίπλωμα τοῦ διορισμοῦ του ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τοῦ ἔτους 1539, ἀπέθανε δὲ τὸν Αὐγουστον τοῦ ἔτους 1545. Οὐχ ἥτιον ὑποθέτομεν τὴν διοίκησιν του διαρκέσασαν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, ὑπολογίζοντες αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ προκατόχου του. Τὸν ἀριθμὸν τῶν καταδικασθέντων τὸν ὁποῖον εὐρίσκομεν δι' ἕκαστον τῶν ἱεροδικαστηρίων τοῦ βασιλείου, τούτων ὄντων τότε 15, ἐξαχθέντων τῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνέρχεται εἰς 8, 4 καὶ 40. Τὸ ἄθροισμα τούτων πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τῶν 15 δικαστηρίων δίδει τὸ ποσοῦν 120 καταδικασθέντων ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, 60 ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ 600 ἐν τῇ τρίτῃ ὥστε τὸ ὅλικόν ποσοῦν τῆς ἐπταετοῦς διοικήσεως, ἀνέρχεται εἰς 840, 420 καὶ 4200 δηλ. 5460 ἐν ὅλῳ!

(κατὰ τὸν ἱστορικὸν Πέτρον Ταμβουρίνην)

Ἐν Κερκύρᾳ.

[ἀκολουθεῖ]

Δ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΝΩΡΑ

(Απόσπασμα ἐκ τοῦ Impressions de Voyage
«La villa Palmieri» τοῦ Α. Δουμα.)

(Συνέχ. καὶ τέλος· ὄρα φυλ. Η').

Οἱ νέοι σύζυγοι συναφώνησαν νὰ βλέπωνται ἐκάστην νύκτα. Ἡ οἰκία τῆς Δηνώρας ἔκειτο εἰς μίαν τῶν μάλ-λον ἀπομεμακρυσμένων καὶ ἐρήμων ὁδῶν τῆς Φλωρεντίας, τὸ δὲ δωμάτιόν της ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐκ τοῦ παρεθύρου θὰ ἀνῆρτα σῶμα μετάνιων, ἐρ' οὐ ὁ Ἰππόλυτος θὰ προσέδανε κλίμακα, τὴν ὁποῖαν ἡ Δηνώρα θὰ ἐσῆκωνε καὶ προσέδενεν ἐπὶ τοῦ παρεθύρου αὐτῆς. Τοιοῦτον τρόπον ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπνεαβλέπωσιν ἀλλήλους.

Κατόπιν ἠκούσθησαν βήματα καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἐσῆλθεν εἰς τὸ πρκακείμενον δωμάτιον. Ἦτο ἡ κόρη σκ' πρὶν δὲ προφθάσῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Δηνώραν, αὕτη ἐρρί-φθη εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς της.

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.» Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν χορὸν φοβούμενη καὶ τρέμουσα.

Ἡ νύξ τῆς ἐπαύριον ἦτο ἡ νύξ τῶν γάμων. Ὁ Ἰππόλυτος ἤσθανετο χαρὰν υπερβολικὴν διὰ τὸν μυστηριώδη τοῦτον γάμον. Ἡ Δηνώρα τὸν ἡγάπα καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην πράξιν. Ἡ νεάνις τὰ πάντα ἐθυσίασε διὰ τὸν Ἰππόλυτον, ὁ δὲ Ἰππόλυτος καὶ τὴν ζῶν του χάριν αὐτῆς θὰ ἐθυσίαν.

Ὁ νέος Δεβονδελμόντε, ἀνέμενε ἀνυπομόνως τὴν νύκτα ταύτην καθ' ἣν ἐνθ' οἱ πάντες θὰ ἡγνύουν τὴν εὐτυχίαν του, αὐτὸς θὰ ἦτο εὐτυχής. Τὴν πρώην ἡγόρασε τὴν κλίμακα, ἣν κατεφίλει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ἐθεώρει ταύτην τὸν ἀναγκαῖον ὁδηγὸν τῆς πρὸς τὸν παράδεισον πορείας του.

Τὸ ἐσπέρας ἀνέμενε νὰ ἡγήσῃ ἡ ἐνδεκάτη, ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡ Δηνώρα ὥσπερ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ὁ Ἰππόλυτος διήλθε τὴν γέφυραν Vecchio καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Βάρδε. Ἡ ὁδὸς ἦτο σκοτεινὴ καὶ ἔρημος, οὐδεμία ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς ἐτάραττε τὴν ὑπάρχουσαν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν μόνον διατάρασεν ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ Ἰππολύτου.

Ὁ νεανίας ἔφθασεν ὑπὸ τὸ παράθυρον, ὀλίγον πρὸ τῆς ὁρισμένης ὥρας, ἡ Δηνώρα ὅμως τὸν ἀνέμενε πρὸ πολλοῦ. Τὸ μετὰξινον σύμμα κατέβη τρέμον καὶ προδίδον τὴν ἀνησυχίαν τῆς κρατούσης αὐτὸ χερός. Ὁ Ἰππόλυτος προσέδεσε τὴν κλίμακα, ἡ δὲ Δηνώρα τὴν ἔδεσεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Ἀλλὰ μόλις ὁ Ἰππόλυτος ἀνέβη τὴν πρώτην βαθμίδα, καὶ ὁ περίπολος τῆς ὁδοῦ ἔφάνη, βλέπων δὲ ἄνθρωπον ἑτοιμὸν νὰ ἀνέλθῃ, ἐφώνησε, —Τίς εἶ;

Ὁ Ἰππόλυτος ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίμακος καὶ διὰ ταχύτητος ἀπέτρεψε τὴν κλίμακα ἐκ τοῦ ἡλου, ἐφ' οὗ ἦτο προσδεμένη, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν γέφυραν Vecchio.

Δυστυχῶς εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ συνήντησεν ἐτέραν περίπολον, ἥτις τὸν ἡνάγκαζε νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ Ἰππόλυτος ἐκρύβη ὑπὸ τινὰ ἀψίδα ἀποτελοῦσαν μέρος τῶν ἀνακτόρων Βέρδη· ἀλλὰ οἱ περίπολοι ἰδόντες τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρύβη, ἐπροχώρησαν ἐκεῖ καὶ τὸν συνέλαβον.

Ἡ Φλωρεντία δὲν ἦτο εἰσέτι ἡ Φλωρεντία τοῦ 16ου αἰῶνος, ἥτις ἐπὶ Μεδίκων ἦτο βεβουλισμένη εἰς τὴν διαφθοράν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἦτο ἡ ἀρχαία Φλωρεντία, καθαρὰ καὶ αὐστηρά, ὡς ἡ Ρώμη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Λουκρητίας καὶ Κορνελίας. Ὁ Ἰππόλυτος δὲν ἀφῆθη ὡς θὰ ἀφῆτο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων, ἡ τοῦ Δουκὸς Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ὠδηγήθη ὑπὸ τῶν συλλαβόντων αὐτὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκεῖ ὑπεχρεώθη νὰ εἴπῃ τί ἤθελε κατὰ τὴν προκεχωρημένην ἐκείνῃ ὥραν, περιφερόμενος εἰς τὴν πόλιν καὶ διατρίβων μετ' αὐτοῦ κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας μάλιστα προσεπάθει νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀνὰ παραθύρων τῶν ἀνακτόρων Βάρδη. Ὁ Ἰππόλυτος εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Βέρδων τεμάχιον τι-

μίου Σταυροῦ δοθέν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς νῦν οἰκογενείας ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Καρλομάγνου, εἰς τοῦτο δὲ ἀπέδιδεν αὐτὸς τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἐν πολλοῖς ἀπελάμβανον οἱ Βάρδοι ἀπὸ τῶν Δεβονδελμόντων, ἠθέλησε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς οἰκογενείας ταύτης τὸ τοιαύτην κεκτημένην ἀξίαν Παλλάδιον αὐτῆς.

—Ἡθέλατε λοιπὸν νὰ εἰσδύσητε ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ὅπως κλέψετε; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππόλυτος, κύπτων τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον διπλῆς βεβαιώσεως.

—Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνόμος.

—Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἰππόλυτος.

—Ἀλλὰ σκέπτεσαι πόσον ἡ τοιαύτη ὁμολογία ὑμῶν δύναται νὰ σᾶς ἐκθέσῃ;

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππόλυτος, μειδίων μελαγχολικῶς, μάλιστα, τὸ γνωρίζω, ἐν Φλωρεντίᾳ ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

—Καὶ ἐπιμένετε;

—Ἐπιμένω.

—Ὁδηγήσατε τὸν κατάδικον, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Οἱ δὲ περίπολοι, οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰππόλυτον, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἡ ἀνάκρισις ἀπεπερατώθη συντόμως, οἱ πάντες δὲ ἐν τῇ πόλει κατεῖχοντο ὑπὸ ἐκπλήξεως, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ πῶς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁ καλὸς καὶ εὐγενὴς οὗτος νέος οὐτινος, τὴν ἄδολον καρδίαν οἱ πάντες ἐγνώριζον, ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καταστῇ ἱκανὸς εἰς διάπραξιν τοιαύτης πράξεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ μᾶλλον ἄπιστοι ἐπεισθῆσαν, ὅτε ἡ συνεδρίασις ἤρξατο καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἐπανέλαθεν ἐνώπιον τῶν πάντων, ὅτι εἶχεν εἶπει κατὰ τὴν πρώτην κατάθεσιν αὐτοῦ, ἥτοι, ὅτι ἐσκόπευε νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Βέρδων καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ τεμάχιον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Πρὸ μικροῦ παρόμοιον τι εἶχε συμβῆ. Ἐν Ρώμῃ, γυνὴ διεστραμμένη ἔχουσα τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἐκλεψεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας Ara Cali τὸ θαυματουργὸν Bambino. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἀδιάλλακτον μῖσος ἐχώριζε τὰς δύο ταύτας οἰκογενείας, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ αἴτιον τὸ παραινέσαν τὸν Ἰππόλυτον εἰς τὴν πράξιν ταύτην. Οἱ πάντες ἐπομένως, ἤρξαντο νὰ πιστεύωσιν, ὅτι πράγματι ὁ Ἰππόλυτος προὔτιθετο νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴν ταύτην, ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς ἐβεβαίωτο τοῦτο, καὶ εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τῶν δικαστῶν ἐδίδε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, καὶ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ αὐτοῦ ὥφειλον νὰ παραδεχθῶσι τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, καὶ συμφώνως ταύτῃ νὰ ἐκδώσωσι τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν. Συνεπῶς ὁ Ἰππόλυτος Δεβονδελμόντε καταδικάσθη εἰς θάνατον.

Καίτοι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ κλοπῆς ἦσαν γνωσταί, οὐχ ἴπτον ὅμως ἡ ἀπόφασις ἐφάνη τοῖς πᾶσι βαρεῖα. Ἠλπίσαν ὅτι οἱ δικασταὶ θὰ ἠθώουν τὸν κατηγορούμενον. Οἱ δικασταὶ τῶν ἐδίστασαν ἐπὶ στιγμὴν ἀλλ' ἀπέναντι τῶν βεβαιώσεων τοῦ κατηγορουμένου ἠνγκάσθησαν νὰ τὸν καταδικάσωσι. Καὶ πράγματι, ἐκ-

τὸν ἀπέλυνον, πῶς ἠδύνατο νὰ καταδικάσωσιν ἀληθὴ κλέπτην ἀνούμενον τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ;

Ἐννομεῖον, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος θὰ ἐξομολογεῖτο εἰς τὸν ἱερέα, καὶ ὅμως οὐδὲν εἶπεν αὐτῷ, εἰμὴ ὅτι τυγχάνει ἀμαρτωλὸς, καὶ τὸν ἐκέλευσε νὰ παρακαλῇ δι' αὐτόν.

Ἡ μήτηρ του ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ ἡ δυστυχὴς καὶ ἀπελπίς γυνὴ ἐβεβαίωτο, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς δὲν ἦτο ἐνοχός, καὶ ὅτι ἐὰν τὸν ἐβλεπεν ἠδύνατο νὰ μάθῃ περ' αὐτοῦ τὸ μυστικὸν ὅπερ ἔκρυπτεν ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁ Ἰππόλυτος πληροφορηθεὶς τοῦτο καὶ δυσπιστῶν εἰς τὴν οὐκὴν στοργὴν, ἐμήνυσεν αὐτῇ δι' ὅσα ἰδῶσιν ἀλλήλους μόνον εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἰππόλυτος ἰζήτησεν, ὅπως, ἐπειδὴ ὁ θάνατος τῶν κλεπτῶν ἦτο ἀτιμωτικὸς, ἡ ἀρχοντία ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποκόψωσι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀντὶ νὰ τὸν ἀπαγορεύσωσι. Ἡ ἀρχοντεία παρεδέξατο τὴν τελευταίαν ταύτην τοῦ κατηγορουμένου αἴτησιν.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, κατὰ τὴν 10.ην ὥραν ἀνήγγειλον εἰς αὐτόν τὴν ὁλοθνήσκον ταύτην εἰδήσιν. Ὁ Ἰππόλυτος κυχάρισθη τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ὅστις ἀνεκρίνωσεν αὐτῷ τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ὀπισθεν τοῦ γραμματέως ἵστατο ἕτερος ἀνὴρ μεγάλου σωματός, φέρων ἐνδυμασίαν κατὰ τὸ ἡμισυ ἐρυθρὰν, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ μελανὴν, ἠρώτησε τίς ὁ ἀνθρώπος οὗτος, μαθὼν δὲ, ὅτι ἦτο ὁ δήμιος ἐξέβαλε τοῦ τρηχέλου τοῦ χρυσῆν ἄλυσιν καὶ δοῦς αὐτῇ αὐτῷ, κυχάρισθη διότι διὰ τοῦ ξίφους τοῦ θά τὸν ἀπῆλασσε τῆς ἀτιμίας. Μετὰ ταῦτα προσυγχύθη καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπαύριον ἔγερθεῖς, ὁ Ἰππόλυτος ἐκάλεσε τὸν δεσμοφύλακα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ πορευθῇ εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ ζητήσῃ περ' αὐτοῦ τὴν χάριν, ὅπως διέλθῃ ἡ πένθος ἀκολουθία πρὸς τοῦ οἴκου τῶν Βέρδων.

Ἐπροφασίσθη ὅτι ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν, ὅπως ἐπωφεληθῇ τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐχθρούς του καὶ συγχωρηθῇ παρ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ ἀληθές αἴτιον ἦτο, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ μίαν ἐτι φορὰν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ τὴν Δηνώραν. Ἡ πρόφασις ἦτο ἐντεχνος, καὶ τοσοῦτον σπουδαίως ἐξηνέχθη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπορρίψωσι τὴν αἴτησιν αὐτοῦ. Ἐπιτράπη ἐπομένως εἰς τὸν Ἰππόλυτον νὰ διέλθῃ πρὸς τοῦ οἴκου τῶν Βέρδων. Τὴν ἐβδόμην πρωΐνῃ ὥρᾳ ἡ συνοδεία ἐπροχώρει. Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐξ ὧν ἐμελλε νὰ διέλθῃ ὁ κατάδικος. Ἡ θέσις ἐφ' ἣς ἐστήθη τὸ κρῖμα ἦτο πλήρης λαοῦ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προηγούμενης. Φύλακες προεπορεύοντο ὅπως ἀνοίγωσι τὸν δρόμον, ὁ δὲ δήμιος ἠκολούθει φέρων γυμνὸν τὸ ξίφος ἐπ' ὤμου. Τοῦτον ἠκολούθει ὁ Ἰππόλυτος μελανὰ ἐνδεδυμένος, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ, καὶ τὸν αὐχένα γυμνὸν ἔχων. Βεβαίως θαρραλέω βήματι, στρέφων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπως ἀπευθύνῃ τὸν λόγον εἰς τὸν ἱερέα. Ὅπισθεν τοῦ Ἰππολύτου ἤρχοντο οἱ νεκροπομποὶ φέροντες τὸ φέρετρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὥφειλον νὰ θέσωσι τὸ σῶμα μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς. Ἐκείνη τὴν μέλῃ τῆς οἰκογενείας τῶν Βέρδων συνοί-

ορήσθησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν ἀνακτόρων, ὅπως δεχθῶσι τὴν συγγνώμην τοῦ Δεβονδελμόντος καὶ συγχωρήσωσιν αὐτόν. Ἡ Δηνώρα ἐνδεδυμένη μαύρην ἐσθῆτα ὡς χήρα, ἵστατο μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ὅτε ὁ κατάδικος ἀφίχθη, ὅλοι οἱ Βάρδοι ἐγονυπέτησαν. Ἡ Δηνώρα ἵστατο μόνον ὀρθία, ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ ὡς ἄγαλμα. Φθάσας ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ὁ Δεβονδελμόντε ἐστάθη, καὶ διὰ φωνῆς γλυκερᾶς καὶ πρᾶου, εἶπε τὸ Πατερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μέχρη τοῦ καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφείλημα τὰ ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφείληταις ἡμῶν. Οἱ Βάρδοι ἀπήντησαν, Ἀμήν, καὶ ἡγήθησαν. Ὁ Ἰππόλυτος ἐγονυπέτησε καὶ αὐτός, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Δηνώρα ἀφῆσασα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐπορεύθη καὶ ἐγονυπέτησε πλοκαῖον τοῦ Ἰππολύτου.

—Τί κάμνεις θύγατερ; ἀνέκραξεν ταυτοχρόνως ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Δηνώρας.

—Ἀναμένω τὴν συγγνώμην σας, εἶπεν ἡ νεάνις.

—Τί ἐπραξας ὅπως σὲ συγχωρήσωμεν; ἠρώτησαν οἱ γονεῖς.

—Συνεζύχην ἄνδρα ἀνήκοντα εἰς οἰκογένειαν ἐχθρὰν ἡμῶν. Ὁ Ἰππόλυτος εἶναι σύζυγός μου.

Πάντες οἱ περὶστώτες ἐβέβησαν κρυγὴν ἐκπλήξεως.

—Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δηνώρα ὑψώσασα τὴν φωνήν, ὥς μάθωσι δὲ οἱ ἐνταῦθα παρόντες, ὅτι συνένοχος τοῦ Ἰππολύτου ὑπῆρξα ἐγὼ αὐτή. Ὅτε συνελήφθη ἀνβαίνων τὸ παράθυρόν μου, ἐπραττε τοῦτο ὦν μετ' ἐμοῦ συνεννοημένος. Ἦρχετο πρὸς τὴν σύζυγόν μου, καὶ ἀνέμενον τὸν σύζυγόν μου. Ἦδη ἐρωτῶ ὑμᾶς, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐνοχὴ, κηρύξατε ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐνόχους καὶ καταδικάσατέ μας, ἐὰν ἀπεναντίας εἴμεθα ἀθῶοι συγχωρήσατέ μας.

Τὰ πάντα ἤδη ἐξηγήθησαν. Ὁ Ἰππόλυτος ἐπροτίμησε νὰ θεωρηθῇ ἐνοχὸς ἀτιμωτικῷ ἐγκλήματι καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ κρῖματος παρὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὴν Δηνώραν. Δέκα χιλιάδες φωνῶν ἔκραζον ταυτοχρόνως, «χάρις». Τὸ πλῆθος περιέκυκλωσε τοὺς δύο νέους, διέλυσε τοὺς στρατιώτας, ἐδίωξε τὸν δήμιον καὶ ἔθραυσε τὸ φέρετρον. Βίτα δὲ λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ἰππόλυτον καὶ τὴν Δηνώραν, τοὺς ἔφερον ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἱκετεύουσα ἀκούμῃ αὐτόν, ὅπως δώσῃ χάριν εἰς τὸν υἱόν της.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐν τῷ ἄμα ἀνεκλήθη ἡ ἀπόφασις.

Ἡ ἀρχοντία συνεδρίασεν ἀπέστειλε δύο τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς τὰς οἰκογενείας Βέρδων καὶ Δεβονδελμόντων, ὅπως παρακαλέσωσιν αὐτάς, ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας νὰ συμφιλιωθῶσι καὶ συνανέσωσι εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ὅσοι καὶ ἂν ἦσαν ἐχθροὶ αἱ οἰκογένειαι αὐταί, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ ἀπορρίψωσι τὴν τοιαύτην παρακλήσιν, καὶ οὕτω συμφιλιώθησαν ἐπὶ τινι καιρὸν τοῦλάχιστον.

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ συμβεβηκότος τούτου ὁ Ἰπ-
πόλυτος Δεδονδελμόντες ἔκτισε τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐκ-
κλησίαν τῆς Santa-Maria Sopr' Arno.

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ 1793

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ 5 ΠΡΑΞΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τὸ αὐτὸ ὡς ἐν τῇ Α'. πράξει δωμάτιον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΔΙΞΜΕΡ καὶ ΜΩΡΑΝΑ

Ὁ Μωράνδ ἐνασχολεῖται μετρῶν διὰ τοῦ διαδίου ἐπὶ τινος
τραπέζης τοπογραφικὸν τινὰ χάρτην τῶν Παρισίων. Ὁ Δί-
ξμερ, ὀλίγον μακρὰν, τὸν παρατηρεῖ.

ΜΩΡ. Ὁ ὑπολογισμὸς εἶνε ἀλάνθαστος· ἔχομεν τὴν
μαθηματικὴν βεβαιότητα. Παρατηρήσατε καὶ σεῖς, Δί-
ξμερ.

ΔΙΞ. Ἀρκεῖ ὅτι τὸ λέγετε σεῖς, τὸ πιστεύω· εἴθε
διάσπμος μηχανικός· ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ἀπὸ γραμμῆς.

ΜΩΡ. Δὲν βλέπεται διὰ τὴν ἐννοήσῃς τὸ σχέδιόν μου
πρέπει νὰ ἴδῃτε. Ἐλθετε. (ὁ Δίξμερ πλησιάζει) Ἰδοὺ· ὁ
κύκλος οὗτος εἶνε τὸ δεσμοπότηριον Τέμπλον ἐνθα κατα-
κρατεῖται ἡ βασιλίς· βλέπετε τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ
μελανὸν τοῦτο στίγμα·

ΔΙΞ. Τὸ βλέπω.

ΜΩΡ. Εἶνε τὸ παράπληγμα τῆς χήρας Πλουμῶ; Ἐύ-
λινος οἰκίσκος φιλοδομημένος εἰς τὸν περίβολον τοῦ Τέμ-
πλου, ἐνθα οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς συνειθίζουσι νὰ
πίνουνσι τὰ οἶνοπνεύματα. Ὑπὸ τὸ παράπληγμα τοῦτο ὑ-
πάρχει ὑπόγειον 40 ἕως 42 μέτρων μήκους καὶ 7 ἕως 8
πλάτους.

ΔΙΞ. Πῶς τὸ γνωρίζετε;

ΜΩΡ. Τὸ γνωρίζω καθότι τὸ ἐμέτροσα πρὸς τριῶν ἡ-
μερῶν ὅτε ἤμην φρουρὰ εἰς τὸ Τέμπλον μετρηφισομέ-
νος ὡς κυνηγὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀρχιεργάτου τῆς βυρ-
σοποιίας μας. Ἀλλὰ τώρα προσέξατε. Βλέπετε τὴν οἰ-
κίαν ταύτην σημειομένην μετ' ἐρυθροῦν στίγμα· . . . Ποῦ
βλέπετε; ἐδῶ, ἐδῶ, δεξιᾷ τοῦ οἰκίσκου.

ΔΙΞ. Ναι, τὴν βλέπω.

ΜΩΡ. Καλῶς· ἀπ' ἐδῶ μέχρι τοῦ παραπήγματος δὲν
εἶνε περισσότερον τῶν 20 ἕως 30 πήχεων ἀπόστασις,
εὐθεῖα γραμμῇ. Τὸ διάστημα τοῦτο σχηματίζει κήπον
τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶνε ἀργιλλώδες καὶ εὐκολώτα-
τον νὰ σκάπῃται. . .

ΔΙΞ. Λοιπὸν;

ΜΩΡ. Εἰς πέντε ἡμέρας καὶ πέντε νύκτας ἀενάου
ἐργασίας, δέκα ἰσχυροὶ ἄνθρωποι δύνανται ν' ἀνοίξω-
σιν ὑπόγειον, τὸ ὅποιον διερχόμενον ὑπὸ τὸν κήπον,
θῆται εἰς ἄμεσον συγκοινωνίαν τὸν ὑπὸ τὸ ἐρυθροῦν

στίγμα ὑποδειχθέντα οἶκον, μετ' τὸ παράπληγμα τῆς
χήρας Πλουμῶ.

ΔΙΞ. Καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου θέλετε νὰ κατορ-
θώσῃτε νὰ δραπέτευσῃ ἡ βασιλίς;

ΜΩΡ. Ναι. . . Θεοῦ θέλοντος. . .

ΔΙΞ. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σκεφθῶ. Ὅταν, ἔστω
καὶ ὅτι εἶνε δυνατόν, ἀνοιχθῇ εἰς τόσῳ μικρὸν διά-
στημα τὸ ὑπόγειον τοῦτο, πῶς θὰ νικήσωμεν ἀκολού-
θως τὰς ἄλλας δυσκολίας;

ΜΩΡ. Ἀς ἐξετάσωμεν αὐτάς, φίλε, ὅποιαι εἶνε;

ΔΙΞ. Κατὰ πρῶτον, ὁ οἶκος πρέπει νὰ κατέχῃται ὑφ' ἡ-
μῶν, ἵνα εἰσαγάγωμεν καὶ ἐπιτηρώμεν τοὺς ἀνθρώπους
μας· καὶ ἐξ ἐναντίας οὗτος ἀνήκει εἰς ἄλλον. . .

ΜΩΡ. Θὰ τὸν ἀγοράσωμεν· ἔκκμον ἤδη τὰ πρῶτα
βήματα· καὶ ὁ κάτοχος προτίθεται νὰ μᾶς· τὸν περ-
χωρήσῃ ἀντὶ 12,000 φράγκων, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ
Παρισίου, ἂν θέλωμεν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσπέρην.

ΔΙΞ. Ἐξίρετα· ἀς ὑποθέσωμεν τὴν πράξιν τετελε-
σμένην. Ἀλλ' ἀφοῦ ὑπερπηδήσωμεν ὅλα τὰ ἐμπόδια,
πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ γίνωμεν κύριοι τοῦ παραπήγμα-
τος; πῶς νὰ ἐδηγήσωμεν τὴν Βασιλίςσαν; πῶς νὰ
τὴν εἰδοποιήσωμεν περὶ τοῦ σχεδίου μας;

ΜΩΡ. Ἀκουσον. Τὴν χήραν Πλουμῶ θέλωμεν ἐξ-
γοράσαι μετ' χρυσίου. Ὅσον διὰ τὴν βασιλίςσαν, αὐτὴ
ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ περιφέρῃται μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν
εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς φυλακῆς, ἐνθα ὑπάρχει τὸ παρά-
πληγμα. Ὅταν κατασκευασθῇ τὸ ὑπόγειον, αὐτὴ, εἰδοποι-
ηθεῖσα περὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ δρα-
πέτευσῃ, καταβαίνει εἰς τὴν ἐπαυλιν, προσποιεῖται ὅτι
ἀσθενεῖ, καὶ ἀπέρχεται πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν οἰκίσκον
ζητοῦσα νερόν· ἡ Πλουμῶ κλείει πᾶσαν τὴν θύραν καὶ
μᾶς κάμνει σημειῖον· ἡμεῖς, οἵτινες θὰ εἴμεθα κρυμμένοι
εἰς τὸ ὑπόγειον, τρέχομεν, ἀρπάζομεν τὴν Μαρίαν Ἀν-
τωνιέτταν, ἐδηγοῦμεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπονόμου εἰς τὴν
οἰκίαν, ἐκείθεν ἀναβαίνει εἰς προητοιμασμένην ἄμαξαν,
καὶ οὕτω τὸ ἔργον λαμβάνει πέρας.

ΔΙΞ. Καὶ ἐὰν τὴν στιγμὴν τῆς φυγῆς μᾶς κατα-
διώξωσι;

ΜΩΡ. Εἰς τὴν ὑπόνομον θὰ εἰσαγάγω τρεῖς χον-
δράς σιδηρᾶς κιγκλίδας, αἵτινες θὰ κλείσωσιν ὀπισθεν
ἡμῶν, ὅπως δὲ τὰς ἀνατρέψωσι θὰ δαπανήσωσι τοῦ-
λάχιστον δύο ὥρας.

ΔΙΞ. Μωράνδ, σέις εἴθε μέγας ἄνθρωπος! καὶ ἐγὼ
πτωχὸς ἐργάτης. . . ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι δύναμαι καὶ ὅτι
κατέχω εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

ΜΩΡ. Τὸ γνωρίζω, φίλε. Ἐν τούτοις, μέχρις οὗ τὸ
ἔργον ἀποπερατωθῇ ἤθελον νὰ ἐνισχύσω τὴν βασιλικὴν
δεσποτιᾶν. Γνωρίζεις τὸν χαρακτήρα μου. Ἐντὸς ὀλί-
γων θὰ τῇ ἐγγχειρίσωσι γραμμάτιον μετ' ἀπλᾶς, ἀλλὰ
μυστηριώδους ταύτας λέξεις. Φίλος τις ἀγρυ-
πνεῖ ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἡ Μαρία Ἀντωνιέτ-
τα θέλει λάβει ἐλπίδας καὶ θέλει στρέψαι τὴν ὀφθαλ-
μοὶν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, καθότι ἡμεῖς εἴμε-

ἐκόμεθα ἀκριβῶς εἰς τὰ ἀνατολικά τοῦ Τέμπλου.

ΔΙΞ. καὶ τίς θὰ τῇ ἐγγχειρίσῃ τὸ γραμμάτιον;

ΜΩΡ. Ἡ σύζυγός σας.

ΔΙΞ. Αὐτή!

ΜΩΡ. Ναι, καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν ἴσως θὰ ἐξεπλή-
ρωσε τὴν ἐντολήν της. . .

ΔΙΞ. Καὶ πῶς ἠδυνήθητε. . .;

ΜΩΡ. Ἐξηγόρασα τὴν νεάνίδα ἐκείνην περὶ τῆς ὁποι-
ας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοι ἐλέγετε. Θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ
Τέμπλον ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ χαιρετήσῃ τὸν πατέ-
ρα της, καὶ θὰ φέρῃ τὰ ἀσπρόρουχα εἰς τὴν βασιλί-
σαν. Ἡ Γενοβέρρα θέλει τὴν ἀκολουθήσῃ ἐνδεδυμένη ἀ-
πλούστατα καὶ παρουσιαζομένη ὡς φίλη της· καὶ οὕτω
ἐγγχειρίζει τὸ γραμμάτιον εἰς τὴν βασιλίςσαν.

ΔΙΞ. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθητε ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶνε
γνωστὴ καὶ δύναται εὐκόλως νὰ ἀνακαλυφθῇ;

ΜΩΡ. Ἐσκέφθην· ἀλλὰ ἂν καὶ τοῦτο συμβῇ θὰ εὖρῃ
ἔτοιμον καὶ τὴν φορὴν ταύτην προστάτην, ὅστις, γνω-
ρίζων αὐτήν, θὰ σεβασθῇ τὸ μυστικόν της.

ΔΙΞ. Τίνα;

ΜΩΡ. Τὸν Μαυρίκιον.

ΔΙΞ. Τὸν Μαυρίκιον!

ΜΩΡ. Αὐτὸς εἶνε σήμερον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρου-
ρᾶς. Τὸ ἐγνώριζον πρὸ πολλοῦ καὶ ἔλαβον τὰς ἀναγ-
καίαις προφυλάξεις.

ΔΙΞ. Ὁραία σκέψις. . . εἴθε θεσσαυρός.

ΜΩΡ. Ἀλλὰ τί ὠχρίατε; φοβεῖσθε ἴσως διὰ τὴν
Γενοβέρραν;

ΔΙΞ. Ναι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀρνηθῶ ὅτι. . .

ΜΩΡ. Λάβετε ἀναψυχὴν. . . ἔρχεται. . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΕΝΟΒΕΡΡΑ καὶ οἱ ἄνω.

Ἡ Γενοβέρρα ὑπὸ τὰ ἴδια αὐτῆς φορέματα, φέρει σιάλιον καὶ πῶ-
λον γυναικίος τοῦ λαοῦ.

ΓΕΝ. (πίπτουσα κατάκοπος ἐπὶ τινος ἔδρας) Ἀχ! ὁσέ μου!

ΔΙΞ. Γενοβέρρα, σὺ εἶσαι τετραγαμμένη. . . κἀνὲν ἔ-
ως δυστύχημα;

ΜΩΡ. Παρέδωσας τὸ γραμμάτιον;

ΓΕΝ. Ναι, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη!

ΔΙΞ.] Ἀνεκαλύφθη!!

ΜΩΡ.]

ΓΕΝ. (τετραγαμμένη) Ἀκούσατε. Ἡ Ἐλοῖσία Τίζων καὶ
ἐγὼ εἰσάλλομεν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Τέμπλον· ἡ μία εἰς
τὸν βραχίονα τῆς ἄλλης στηριζομένη διηλθομεν τὸν διά-
δρομον, διέβημεν πρὸς τῆς φρουρᾶς. Ὁ Μαυρίκιος
ἦτο ἐκεῖ.

ΔΙΞ. (χαμηλοφώνως) Ὁ Μαυρίκιος!!

ΓΕΝ. Μὲ εἶδεν, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐγνώρισε. Ἡ Ἐλοῖσία εἶχεν
ἐγγύχρον ἄδειαν. . . μᾶς ἀφῆκε νὰ διαβῶμεν (καθ' ἑαυτήν)

Ἀχ, πῶς τὸν ἠπάτησα!

ΜΩΡ. Ἐπὶ ἀκλόνητον.

ΓΕΝ. Ἡ Ἐλοῖσία εἰσέλθε μετ' ἐνὸς πατέρως της εἰς τὸ
δωμάτιον τῆς βασιλίσσης ἵνα τῇ παραδώσῃ τὰ ἀσπρό-
ρουχα. . .

ρουχα. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον. Ἡ βασιλίςσα τοῦς συνώδεους
μέχρι τῆς ἐξόδου. . . καὶ μὲ εἶδε δι' ἐνὸς νεύματός
μου, τὸ ὅποιον ἠνέκασεν, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ρινόμακτρον
της, ἐγὼ δὲ σώσασα αὐτὸ, περιετύλιξα τὸ γραμμάτιον
. . . Ἡ Μαρία Ἀντωνιέττα μοι ἔβλησε τὴν χεῖρα καὶ
ἀνεχωρήσαμεν. Ὅτε διερχόμεθα τὴν φρουράν, ἔτρεμον
. . . ἔτρεμον ὅλην, ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ.

ΔΙΞ. Ὁ Μαυρίκιος!

ΓΕΝ. Ναι, ἥσυχος ὡς ἐκεῖνος, ὅστις οὐδὲν ὑποπτεύ-
εται. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπροχωρή-
σαμεν ὀλίγα βήματα, ἠκούσαμεν μέγαν θόρυβον τυμπά-
νων. . . ἦτο τὸ ἐγερτήριο. Ἡ Ἐλοῖσία ὠχρίασε καὶ
ἐτράπη εἰς φυγὴν λέγουσα, ἀκολουθεῖ μοι· ἀλλ' ὁ τρό-
μος μὲ κατέλαβε. . . ἐλειποθύμῃσα. Μετεφέρθη εἰς τι
ἐργαστήριο καὶ ὅτε ἀνέλαβον μοι διηγήθησαν ὅτι ἀ-
νεκαλύφθη γραμμάτιόν τι εἰς τὰς χεῖρας τῆς βασιλί-
σσης, καὶ ὅτι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς ἐτέθη ὑπὸ
κράτησιν. . .

ΜΩΡ. Ὅποις συμφορὰ!

ΔΙΞ. (πρὸς τὴν Γενοβέρραν) Καὶ τώρα διὰ ποῖον τρέ-
μετε Γενοβέρρα; διὰ τὸν Μαυρίκιον ἢ διὰ τὴν Βασι-
λίςσαν;

ΓΕΝ. Δίξμερ. . . Σκεφθῆτε καὶ σεῖς. . . ἂν ἐκεῖνος
κατεδικάζετο. . . θὰ ἤμην ἐγὼ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου
του! . . .

ΔΙΞ. Εἶνε ἀληθές! ἀλλὰ πράυνθητι. Ὁ Μαυρίκιος
εἶνε γνωστὸς εἰς τὸν στρατηγὸν Σαντέρ καὶ εἰς τὴν
Συνέλευσιν ὡς σφόδρα δημοκράτης, καὶ δὲν τρέχει οὐ-
δένα κίνδυνον. Μωράνδ, τρέχω νὰ μάθω τὰς λεπτομε-
ρίας τοῦ συμβάντος. . . ἀς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα. . .
τὸ γραμμάτιον δὲν ἔλεγε τίποτε. . . ἐντὸς ὀλίγου
ἐπιστρέψω. (πρὸς τὴν σύζυγόν του τῆς ὁποίας θλίβει τὴν χεῖρα)
Σεῖς ἐδώκατε δειγμάτα τῆς ἀνδρίας σας, σύζυγέ μου·
σᾶς εὐχαριστῶ. (φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΩΡΑΝΑ καὶ ΓΕΝΟΒΕΡΡΑ

ΓΕΝ. Εἶδες τὰ βλέμματά του; τὸ πλαστὸν του μει-
δίμα; μὴ ζηλοτυπεῖ τὸν Μαυρίκιον;

ΜΩΡ. Ὁ θεὸς ἀς μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυστυ-
χίαν ταύτην! Ὁ Μαυρίκιος τώρα μᾶς εἶναι παρά ποτε
ἀνγκυλιώτης.

ΓΕΝ. Ὁ Μαυρίκιος; ἀκόμη! Σὺ λοιπὸν ὑφαίνεις
καὶ νέαν κατ' αὐτοῦ πλεκτάνην;

ΜΩΡ. Καὶ δύναμαι στιγμὴν νὰ ἡσυχάσω ἐν ὧσιν ἡ
βασιλίςσα εὐρίσκειται εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν της!

ΓΕΝ. Καὶ ἐγὼ, δύναμαι ἴσως νὰ ἡσυχάσω ἐν ὧσιν μὲ
ἀναγκάζετε νὰ ὑποκρίνομαι τόσῳ μισχτὸν μέρος; τόσῳ
τρομερὸν εἰς τὴν καρδίαν μου;

ΜΩΡ. Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

ΓΕΝ. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς ὄργανον
ἵνα ἀπατῶ τὸν Μαυρίκιον, ὅστις ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν
ταύτην ἀνευ ὑπονοίας, πιστεύων εἰς τὴν φιλίαν μας. . .
εἰς τὴν ἰδικὴν μου ἰδίως. . . καὶ τὸν ὁποῖον ἀπατῶ.

ΜΩΡ. Σὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς, Γενοβέφα; εἰπέτο, τὸν ἀγαπᾷς;

ΓΕΝ. Δὲν ἤξεύρω, οὐδὲ θέλω νὰ τὸ μάθω· τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ἐὰν ἐγὼ γίνω αἰτία τῆς δυστυχίας του δὲν θὰ ἐπιζήσω.

ΜΩΡ. Σὺ ἀγαπᾷς τὸν Μαυρίκιον, καὶ ἐγὼ τὴν βασιλίσσαν· οὐ δὲν δύναμαι νὰ προδώσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ προδώσω τὸν σκοπὸν μου, οὐδὲ νὰ σὲ ἴδω θύμα τῆς συνειδήσεώς σου· Τρέχω νὰ συναθροίσω τοὺς ὁπαδούς μου... θὰ δοκιμάσω δυναστικῶς ν' ἀρπάσω τὴν βασιλίσσαν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν δημίων της, ἢ ν' ἀποθάνω δι' αὐτήν...

ΓΕΝ. Ἄχ! ὄχι, στῆθι, ἀπερίσκεπτε, κινδυνεύεις...

ΜΩΡ. Γενοβέφα, τώρα γνωρίζεις τί ἐστὶ ἔρωσ, καὶ πολὺς νὰ μὲ ἐμποδίζεις;

ΓΕΝ. Ἀλλὰ σὺ τρέχεις πρὸς τὸν θάνατον· ὄχι, δὲν θ' ἀναχωρήσεις!

ΜΩΡ. Ἀλλ' ἐὰν μείνω, εἰς ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ καταπνίξη τὸ αἶσθημά του...! σκέφθητι... τί νὰ πράξω;

ΓΕΝ. Νὰ μείνης, νὰ μείνης!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΣΤΕΦ. Ὁ πολίτης Μαυρίκιος Δινδάτι.

ΓΕΝ. Ἄχ! αὐτός; λοιπὸν ἐσώθη!

ΜΩΡ. Σὲ ἀφίνω μετ' αὐτοῦ· πρᾶνθητι, μήπως ἡ θλίψις σὲ προδόσῃ... Γενοβέφα, ἐνθυμοῦ ὅτι μοὶ εἶπες νὰ μείνω. (ἐξέρχεται)

ΓΕΝ. Ὅποια δοκιμασία! σκληρὰ δοκιμασία! (ἀποβάλλει βιαίως τὸ σάλιον καὶ τὸν πῖλον καὶ μένει μὲ τὰ ἐνδύματά της προσποιουμένη ἀταραξίαν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ καὶ ἡ ἄνω.

ΜΑΥΡ. (εἰσέρχόμενος βιαίως) Γενοβέφα!...

ΓΕΝ. (συγκεκνημένη) Μαυρίκιε!... φίλε... τόσον ἄργα σήμερον;

ΜΑΥΡ. Γλυκεῖα ἐπίπληξις! ἤμην φρουρὰ εἰς τὸ Τέμπλον πρὸ ὀλίγου· ἀποπερατωθείσης τῆς ὑπηρεσίας μου ἔδραμον εἰς τὸν οἶκον διὰ νὰ καλλωπισθῶ ὀλίγον... καὶ ἰδοὺ με... εἰς τὰ Ἡλύσιά μου!

ΓΕΝ. (Ἀναπνέω! δὲν μὲ ἐγνώρισες!) (μὲ βεβιασμένον ἦθος) Εἰπέτε μοι, ἡ σειρά σας παρήλθεν ἄνευ συμβάντων; Εἶνε ἡ συνήθης ἐρώτησίς μου.

ΜΑΥΡ. Συνέβη τι, προφυλακίσθη.

ΓΕΝ. Προφυλακίσθης; Διατί;

ΜΑΥΡ. Διὰ προδοσίαν ἥτις μοὶ συνέβη. Ἀφῆκα νὰ προχωρήσωσι μέχρι τῆς βασιλείσης δύο γυναῖκες, αἰτινες τῇ ἐκόμισαν γραμματίον γεγραμμένον, ὡς λέγουσι, ὑπὸ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου.

ΓΕΝ. Εἶναι δυνατόν... Ἀλλὰ συγχώρησον... τὰ πρόσωπα ἅτινα εἰσέρχονται εἰς τὸ Τέμπλον ὀφείλουσι νὰ διέλθωσιν ἐμπροσθεν τῆς φρουρᾶς· τί ἐπράττετε, τί σκεπτόσθε, ὅταν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι εἰσῆλθον;...

ΜΑΥΡ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ εἶπω; ἐκεπετόμην Σᾶς!

ΓΕΝ. (καθ' ἑαυτήν) Καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις τὸν προέδιδον!

ΜΑΥΡ. Ναί, ἐκεπετόμην σᾶς, καὶ ὅταν ἡ προσφιλες εἰκὼν σας εἶνε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ πᾶν λησμονῶ! Μόλις αἱ δύο γυναῖκες ἀνεχώρησαν, καὶ ἀνεκαλύφθη τὸ γραμματίον, ἐγὼ, ὡς πρῶτος ὑπεύθυνος τῆς δεσμώτιδος, ἐννοῶν ἐμαυτὸν ἀθῶον, ἐζήτησα τὴν προφυλακίσθαι μου. Προφυλακίσθη, ἐξητάσθη, καὶ πάραυτα μὲ ἡλευθέρωσαν. Σᾶς βεβαίῳ ὅμως, ὅτι ὑπέστην τρομερὰν ἀγωνίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

ΓΕΝ. Καὶ πιστεύετε ὅτι ἡ ἀγωνία ἐκείνης ἦτις σᾶς προσέδωκεν ὑπὲρ ἐν ὀλίγῳ τῆς ἰδικῆς σας;...

ΜΑΥΡ. Τί λέγετε;

ΓΕΝ. Λέγω ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, οἷκδήποτε καὶ ἂν ἦνε, πρέπει τώρα νὰ αἰσθάνηται τοὺς πικροτέρους ἐλέγχους ὅτι ἐνέβαλεν ἀθῶον εἰς μέγα κίνδυνον.

ΜΑΥΡ. Ἄχ! Γενοβέφα, ἐὰν ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶχε τὴν καρδίαν σας καὶ ἂν ἐγνώριζον ὅτι ἡ καταδίκη μου θὰ τῇ ἀπέσπα ἐν δάκρυ, σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι τὸν θάνατον θὰ ἐνδομίζον θρίαμβον.

ΓΕΝ. Μαυρίκιε, ὁποῖα λυπηρὰ ἰδέα! διατί μοὶ ὀμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως;

ΜΑΥΡ. Καὶ πῶς δύναμαι νὰ ἦμαι ἀτάραχος, πῶς δύναμαι ἄλλως νὰ σᾶς ὀμιλήσω; Ὁλόκληρος παρήλαε μὴν καθ' ὃν καθ' ἐκάστην βλεπόμεθα, καὶ καθ' ἐκάστην ἐπαναλαμβάνομεν τὰ αὐτά. Σᾶς ζητῶ ἔρωτα, καὶ σεῖς μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ φιλίας! Καὶ θέλετε νὰ μένω ἀτάραχος;

ΓΕΝ. Ἄχ! Μαυρίκιε! Σᾶς ἐξορκίζω μὴ μὲ τυραννεῖτε περισσότερο, μὴ ζητεῖτε ἀπὸ ἐμὲ περισσότερο ἄφ' ὅ,τι δύναμαι νὰ σᾶς δώσω. Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐννοήσετε τὴν πάλιν τὴν ὁποίαν ἐγὼ... Σᾶς τὸ εἶπον καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω δὲν ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ φίλον προφιλέστερον ὁμῶν.

ΜΑΥΡ. Ὅχι, Γενοβέφα, εἰπέτε μᾶλλον ὅτι ἡ εἰλικρινεία σας σᾶς ἐμποδίζει νὰ προσποιήσθε αἶσθημα ὕπερ δι' ἐμὲ δὲν ἔχετε...

ΓΕΝ. Μαυρίκιε!...

ΜΑΥΡ. Θὰ κάμω ἐγὼ τὴν ἀνάλυσιν τῆς καρδίας σας· μοὶ ὀφείλετε τὴν ζωὴν συνδέσθε μετ' ἐμοῦ μὲ αἶσθημα εὐγνωμοσύνης... καὶ ἴσως εὐσπλαγχνίας... Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπάτε καὶ ἂν ἀνθίστασθε εἰς τὰς παρακλήσεις μου, εἰς τὴν θλίψιν μου εἶνε ὅτι...

ΓΕΥ. Ἐξυκολουθήσατε...

ΜΑΥΡ. Ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλον.

ΓΕΝ. Ἐγὼ; Ἀλλὰ μήπως δὲν σᾶς εἶνε γνωστὴ ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διόγω; ἀγνοεῖς ἴσως ὅτι ὅταν δὲν ἦσαι σὺ, εἶμαι πάντοτε μόνη;

ΜΑΥΡ. Τοῦλάχιστον. Βλέπω πρόσωπον τὸ ὁποῖον σοὶ εἶνε πάντοτε πλησίον, σὲ ἀκολουθεῖ ὡς ἡ σκιά τοῦ σώματος σου, πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον δεικνύεται πᾶσαν προθυμίαν, καὶ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον...

ΓΕΝ. Καὶ ποῖον εἶνε;

ΜΑΥΡ. Ὁ Μωράνδ.

ΓΕΝ. Ὁ Μωράνδ! Ἄχ! ὄχι, Μαυρίκιε, ὄχι, δὲν ἔχει οὕτω. Ὁ Μωράνδ εἶνε ἀξιοπρόσεκτος... μοὶ εἶνε προσ-

φιλῆς, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ τὸ αἶσθημα, ὕπερ τρέφω δι' αὐτόν, δὲν εἶνε ἔρωσ· σᾶς τὸ ὀρκίζομαι.

ΜΑΥΡ. Δυστυχῆ Μαυρίκιε! Σὺ λοιπὸν εἶσαι τίσον ποταπὸς ὥστε δὲν εἶσαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης της!

ΓΕΝ. (καθ' ἑαυτήν) Ὁ Θεὸς ὅπως τὸν σώσω ἀπὸ νέους κινδύνους μοὶ ἐμπνέει τὴν ἰδέαν ταύτην! Ἄχ! καὶ τοιοῦτοτρόπως σώζω καὶ τὴν ζωὴν του καὶ τὴν τιμὴν μου... Θάρρος!

ΜΑΥΡ. Δὲν ἀπαντᾶτε Γενοβέφα; λοιπὸν ἐμάντευσα;

ΓΕΝ. Ἀκουσὸν με Μαυρίκιε! λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπάτε, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΜΑΥΡ. Περισσότερον τῆς ζωῆς μου, ὅσον τὴν καρδίαν μου!

ΓΕΝ. Καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἦμαι εἰλικρινὴς πρὸς σᾶς;

ΜΑΥΡ. Ἡ εἰλικρινεία εἶνε θυγάτηρ τῆς ὑπολήψεως.

ΓΕΝ. Καλὰ λοιπὸν· μάθετε ὅτι ἀγαπῶ, καὶ ἀγαπῶ μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς μου! ὁ ἔρωσ οὗτος εἶνε τόσῳ μέγας, ὥστε σβύνει ἐν ἐμοὶ πᾶν ἄλλο αἶσθημα, εἶνε ὁ θησαυρός μου, ἡ δόξα μου, ἡ ζωὴ μου!...

ΜΑΥΡ. Ὑπάρχει, λοιπὸν, εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς; ὦ! τ' ὄνομά του! τ' ὄνομά του!

ΓΕΝ. Θὰ σᾶς τὸ εἶπω, καὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἀπατήσω· ἀλλὰ σεῖς εἰς ἀμοιβὴν τοσαύτης ἐμπιστοσύνης, θὰ μοὶ δώσετε μίαν ὑπόσχεσιν. Τὴν ζητῶ ἐν ὀνόματι τοῦ φίλτρου καὶ τῆς τιμῆς σας.

ΜΑΥΡ. Ἐν ὀνόματι ἀμφοτέρων ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ὑπακούσω· λέγετε λοιπὸν, τί πρέπει νὰ κάμω;

ΓΕΝ. Μόλις μάθετε τὸ μυστικόν μου... νὰ ἀναχωρήσετε διὰ παντός... ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦτον...

ΜΑΥΡ. Νὰ σᾶς ἀφήσω!... Ἄχ, Γενοβέφα!...

ΓΕΝ. Ἀποποιεῖσθε;...

ΜΑΥΡ. Ὅχι... ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ὑπακούσω!

ΓΕΝ. (λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του μὲ πάθος) Δότε μοι λοιπὸν τὴν χεῖρά σας... θέσατε αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας μου. ἀκούετε πόσον πάλαι; Ἄχ, Μαυρίκιε!... εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ σᾶς εἶπω τ' ὄνομά του; (ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της) καὶ τώρα οὐδὲ λέξιν... ἀναχωρήσατε!...

ΜΑΥΡ. Γενοβέφα! ὦ χαρὰ! μὲ ἀγαπᾷς... καὶ ἐγὼ;..

ΓΕΝ. (τῷ δεικνύει ἐκ νέου εὐγενῶς τὴν θύραν)

ΜΑΥΡ. Χαῖρε! χαῖρε διὰ παντός. (φεύγει δρομαίως)

ΓΕΝ. (ὕψωνουσα τὰς χεῖρας) Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον... τὸν ἔσωσα! τώρα τοῦλάχιστον δύναμαι νὰ τὸν κλαίω ἄνευ ἐλέγχων (μὲ τὸ ρινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς φεύγει εἰς τὰ δωμάτιά της).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΔΙΣΜΕΡ, ΜΩΡΑΝΑ καὶ ἔπειτα ΣΤΕΦΑΝΟΣ

εἰσέρχονται ἐκ τοῦ μέσου.

ΜΩΡ. Λοιπὸν, τί νέα;

ΔΙΞ. Ἐπιμένετε ἀκόμη εἰς τὴν διὰ τῆς ὑπονόμου φυγὴν;

ΜΩΡ. Εἶνε ἀπαραίτητος.

ΔΙΞ. Ὅταν ἔχη οὕτω δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶνε πλέον ἄργα.

ΜΩΡ. Καὶ τί συνέβη;

ΔΙΞ. Ἡ σύνθεσις τοῦ γραμματίου προσέκαλεσεν αὐ-

στηρὰ τοῦ Συμβουλίου μέτρα· λέγεται ὅτι μετακομίζουσι τὴν βασιλίσσαν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Κοκυργίας.

ΜΩΡ. Θεέ μου! θ' ἀποθάνει!

ΔΙΞ. Ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον ἀκόμη δὲν ἐγένεκεν ἄς καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν...

ΜΩΡ. Ναί, καί, εἰς τὸ ἔργον! τρέχω νὰ ἀποπερατώσω τὴν ἀγορὰν τῆς οἰκίας. Ταύτην τὴν ἐσπέραν θὰ μᾶς παραδοθῇ· σεῖς ἐν τοσούτῳ ἐκλέξατε τοὺς ἀνθρώπους σας· προμηθεύσατέ τους λίγους καὶ ἀξίνας· τὰ πάντα πρέπει νὰ γείνωσι τὴν νύκτα καὶ ἐν μεγίστῃ σιγῇ· ἀκούθως ὅπως εἰδοποιήσωμεν τὴν δεσμώτιδα, ἐσκέφθην τὸ μέσον· ὁ Μαυρίκιος θὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὸ Τέμπλον, θὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδωμεν τὴν βασιλίσσαν καὶ γραμματίον κεκρυμμένον ἐντὸς ἄνθους... Ἀλλ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. Ἦλθε σήμερον ὁ Μαυρίκιος;

ΔΙΞ. Ἀγνοῶ.

ΜΩΡ. Ὅμιλήσατε μὲ τὴν Γενοβέφαν, . ἅμα ἔλθῃ ἄς τὸν κρατήσῃ μέχρις οὗ ἐπιστρέψω...

ΔΙΞ. (πρὸς τὴν θύραν) Στέφανε.

ΣΤΕΦ. (εἰσέρχόμενος ἐκ τοῦ μέσου) Κύριε.

ΔΙΞ. Εἰπέ εἰς τὴν σύζυγόν μου νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα (ὁ Στέφανος φεύγει)

ΜΩΡ. Δίξμερ, ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει... παρακαλεῖτε. (φεύγει)

ΔΙΞ. Καὶ τώρα σίγησον καρδιά μου! πᾶν ἰδιωτικὸν φίλτρον ὀφείλει νὰ παύσῃ ἔναντι τῆς παρατόλμου ταύτης ἐπιχειρήσεως... Ἰδοὺ την.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΓΕΝΟΒΕΦΑ καὶ ὁ ἄνω.

ΓΕΝ. Ἐπεστρέψατε Δίξμερ;

ΔΙΞ. Καὶ σεῖς εἰσθε μόνη, Γενοβέφα;

ΓΕΝ. Τὸ βλέπετε.

ΔΙΞ. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ Μαυρίκιος;

ΓΕΝ. Μάλιστα· καὶ ἀνεχώρησε.

ΔΙΞ. Καὶ διατί σᾶς ἔκαμε τόσον βραχεῖαν ἐπίσκεψιν; τὸν δυσχερεστήσατε ἴσως; πολὺ λυποῦμαι.

ΓΕΝ. Ἀπατάσθε ὁ Μαυρίκιος ἀνεχώρησε καὶ σήμερον ὡς πάντοτε· εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν σᾶς βλέπω νὰ δυσχερεστήσθε ὅτι δὲν τὸν εὕρετε μαζὶ μου.

ΔΙΞ. Δὲν τὸ εἶπον ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, προσφίλες στάτη μοι· ἔχω ἰσχυροὺς λόγους...

ΓΕΝ. Διὰ νὰ ἐπιθυμῇτε τὴν παρουσίαν του;

ΔΙΞ. Πράγματι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τῷ ὀμιλήσω.

ΓΕΝ. Οὐδὲν εὐκολώτερον· γνωρίζετε τὴν κατοικίαν του.

ΔΙΞ. Ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν... καὶ ἐπειδὴ εἶνε λίαν ἐπείγουσα... εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν προσκαλέσω· μὲν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς.

ΓΕΝ. Δὲν θὰ ἔλθῃ... ἄνευ προσκλήσεώς μου.

ΔΙΞ. Αἶ, καλὰ... Προσκαλέσατέ τον λοιπὸν.

ΓΕΝ. Δὲν δύναμαι.

ΔΙΞ. Διατί;

ΓΕΝ. Διότι ανεχώρησε κατά διαταγήν μου . . διότι ἐγὼ ἡ ἰδία τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον εἰς τὸν οἶκον τοῦτον.

ΔΙΞ. Ἀλλὰ, δυστυχῆ, τί ἐπραξας;

ΓΕΝ. Ὅ,τι σεῖς θὰ μὲ συνεβουλευέτε νὰ πράξω, ἀν σὰς ἔλεγον ὅτι . .

ΔΙΞ. Σιωπῇ, δὲν θέλω νὰ μάθω τί συνέβη σήμερον μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ Μαυρικίου. Ἀκούσατέ με· ἐάν ἡ ἀπομακρυνσις τοῦ νέου ἐκείνου προήλθεν ἕνεκα παιδαριώδους αἰτίας, θὰ ἦτο ἐκ μέρους ὑμῶν ἀνοησία νὰ τὸν ἀπομακρύνετε· ἐάν τούναντίον ἡ αἰτία εἴναι . . σοβαρὰ . . ὡς ἐκ τῶν ἐκφράσεών σας καταφαίνεται, τότε θὰ σὰς εἴπω ὅτι εἰς ἡν εὐρισκόμεθα περίστασιν, σημειώσατε καλῶς . . εἰς ἡν εὐρισκόμεθα περίστασιν, ὀφείλομεν νὰ ὑποτασσώμεθα συμβιβάζόμενοι πρὸς τὴν ἀλαζονείαν μας . . ἃς μὴ θέτουμεν εἰς τὴν πλάστιγγα παιδικῆς ἰδιοτροπίας μὲ ὑψηλὰ συμφέροντα! Νικήσατε ἐκυτὴν· γράψετε μίαν λέξιν εἰς τὸν Μαυρίκιον, καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ.

ΓΕΝ. Σεῖς λοιπὸν ζητεῖτε τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀ-θώου ἐκείνου;

ΔΙΞ. Θέλω νὰ σώσω διὰ τῆς φυγῆς τὴν βασιλίσσαν, καὶ αὐτὸς ὀφείλει νὰ μὲ βοηθήσῃ.

ΓΕΝ. Ὅταν ἔχῃ οὕτω, εἶναι ἀδύνατον ἡ πρόσκλησις νὰ προσέλθῃ ἐκ μέρους μου.

ΔΙΞ. Σήμερον εἰσθε πολὺ ἐπίμωον.

ΓΕΝ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἴπω ὅτι αὕτη εἶνε τοῦλάχιστον ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν προσποιεῖσθε ἄγνοισιν.

ΔΙΞ. Ἐγὼ προσποιούμαι . .

ΓΕΝ. Καί, καθότι κάλλιστα γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀνήσεώς μου.

ΔΙΞ. Δηλαδή ὅτι τὴν υποθέτω καὶ τὴν εὐρίσκω μά-λιστα καὶ ἀστείαν. Ἡ ἀβροφροσύνη σας προέρχεται ἐκ τῆς πλάνης εἰς ἡν εὐρίσκεσθε ὅτι ὁ Μαυρίκιος σὰς ἀγα-πᾷ, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΓΕΝ. Πλάνη! . .

ΔΙΞ. Σκληρὰ πλάνη, φιλάτη μου, βεβαιωθῆτε ὁ Μαυρίκιος εἶνε εἰς ζωντὸς ἐλευθέριος . . αὐτὸς δὲν ἀγα-πᾷ ἄλλην γυναῖκα ἢ . . τὴν Γαλλίαν.

ΓΕΝ. Εἰσθε βέβαιος εἰς ὅτι λέγετε;

ΔΙΞ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε καθαρὸν· ἃς κρίνωμεν· ἐάν ὁ Μαυρίκιος σὰς ἠγάπα, δὲν θὰ συγκατένευε τόσον εὐκόλως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν οἶκόν μου, ὅτε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει ἡ μεγαλειτέρα σύμπνοια! . . Βεβαιωθῆτε, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς δὲν σὰς ἀγαπᾷ.

ΓΕΝ. Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω σπουδαίως ὅτι ἀπατάσθε.

ΔΙΞ. Κάλλιστα, ἐάν ἔχῃ οὕτω, ἐάν ὁ νέος ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ θάρρος ν' ἀπομακρυνθῇ διὰ νὰ μὴ ἀπατήσῃ ἕνα φίλον, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε τίμιος ἄνθρωπος . . καὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶνε τόσῳ σπάνιοι εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὥστε πρέπει παντὶ σθένει νὰ προσπαθώμεν νὰ τοὺς ἔχωμεν φίλους. Θὰ γράψετε λοιπὸν εἰς τὸν Μαυρίκιον.

ΓΕΝ. Ἀχ, θεέ μου!

ΔΙΞ. Λοιπὸν, Γενοδέφκ, ἃς παραιτήσωμεν πᾶν φίλ-τρον· γνωρίζω τὰ αἰσθηματά σας . . εἰμὶ βέβαιος περὶ ὑμῶν . .

ΓΕΝ. Κύριε, τίς δύναται νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τοῦ ἄλλου, ὅτε οὐδεὶς εἶναι περὶ ἐκυτοῦ;

ΔΙΞ. Γενοδέφκ, μίαν λέξιν. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐπο-χὴν τῶν ὑπερτάτων θυσιῶν. Οἱ ἐχθροὶ μας ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν δύναμιν καὶ τὴν τυραννίαν· πρέπει νὰ τοὺς πολεμήσωμεν διὰ τῆς πικρουργίας καὶ τῆς στοθερότη-τος. Γνωρίζετε ὅτι τὸ πᾶν χεῖρωσθε εἰς τὴν βασιλίτισσαν, τὴν τιμὴν μου, τὰ πλούτη μου . . καὶ αὐτὴν τὴν εὐ-τυχίαν τοῦ ὅτι σὰς ἀπῆλυσται. Θυσιάζων λοιπὸν, διὰ τὴν εὐεργετιδὰ μου πλούτη, εἰρήνην καὶ τιμὴν, δὲν πράττω ἄλλο εἰμὶ ἢ πλὴν ἀπόδοσιν. Θέλετε σεῖς, θυγάτηρ κυρίας τῆς τιμῆς, τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας, νὰ ἀφήσετε νὰ σὰς ὑπερτερήσῃ κατὰ τὴν γεναιότητα ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ . . πτωχὸς ἔμπορος!

ΓΕΝ. Λοιπὸν τὸ ἀπαιτεῖτε, Δίξμερ;

ΔΙΞ. Τὸ ἀπαιτῶ.

ΓΕΝ. (κάθεται παρὰ τὴν τράπεζαν) Κάλλιστα· ὑπαγορεύε-τε . .

ΔΙΞ. Νὰ ὑπαγορεύσω; . . ὅχι, δὲν θὰ δυνάθω νὰ εὐ-ρω φράσεις καταλλήλους, σεῖς δυσχερεστήθητε, καὶ ἡ συμφιλίωσις πρέπει νὰ γείνη μεταξὺ ὑμῶν. Γράψετε σεῖς ἡ ἰδίαν.

ΓΕΝ. (καθ' ἑαυτὴν) Καὶ τοῦτο ἀνόμη! (γράφει καὶ ἐπα-λαμβάνει ὑψηλοφώνως).

« Π ο λ ῖ τ κ Μ α υ ρ ῖ κ ι ε !

» Γνωρίζετε πόσον μὲ σέβεται ὁ σύζυγός μου. Ἐχεν » ἀνάγκην νὰ σὰς ἐμιλήσῃ, ἔλθετε, (ἐγείρεται καὶ θεωρεῖ » τὸν Δίξμερ) τὰς περιμένει ».

ΔΙΞ. Ἐξίστετα. (φωνάζει) Στέφανε.

ΣΤΕΦ. (εἰσερχόμενος) Κύριε.

ΔΙΞ. Τὸ γραμματίον τοῦτο πρὸς τὸν πολίτην Μαυ-ρίκιον Λινδαῖ . . πάρχετε (ὁ Στέφανος ἐξέρχεται)

ΓΕΝ. Καὶ τώρα ἔχετε ἄλλο νὰ μὲ διατάξῃτε;

ΔΙΞ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε . . ἀργότερα ναί . . ! (τὴν θεωρεῖ ὑψοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπερχεται) ΓΕΝ. (κλίνουσα τὸ γόνυ μὲ λυπηρὸν ὕψος καὶ κρόπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν) Ἀχ! Μαυρίκιε, συγχώρησόν με, ὥφειλον νὰ ὑπακούσω.

Τέλος τῆς Β'. πράξεως.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Αἱ Ἀθηναῖαι, πολλὸν χρόνον μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ρω-μαϊκῆς Αυτοκρατορίας, διατέλουν εἰσὶ ἐδρά μαθήσεως, πολιτισμοῦ καὶ σοφίας. Θεωρητικὸς ὁ Ὀστρόγοθρος ἀ-νώρθωσε τὰ σχολεῖα, ὧν τὴν κατάλυσιν ἠνεῖχετο ἡ βαρβαρότης, καὶ ἐξηκολούθησε παρέχων εἰς ἄνδρας πε-

παιδευμένους τὰς χορηγίας ἐκείνης, ἃς φειδωλοὶ κυ-θερνῆται εἶχον κατακτήσει ἴδιον μονοπώλιον.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτου ἐπο-χὴν, ὁ Ἀλκάνδρος καὶ ὁ Σεπτίμιος συνεμαθήτευον· ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν, ἦτο ἐμπειρότατος περὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὁ δὲ, εὐγλωττότατος· πάντων τῶν ἐν τῷ ἀκαδημαϊκῷ τεμένει ρητόρων. Ὁ ἀμοιβαστὸς λαυμακὸς ταχέως παρή-γαγε φίλιαν. Ἀμφότεροι εἶχον τὰς τύχας παραπλησί-ας, ἦσαν δὲ γόνιοι τῶν δύο ἐνδοξωτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, καθότι ὁ μὲν Ἀλκάνδρος ἦτο ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Σεπτίμιος ἐκ Ρώμης.

Συνέζησαν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν ἄκρῃ φιλικῇ ἀρμο-νίᾳ, ὅτε ὁ Ἀλκάνδρος, διελθὼν τὴν πρώτην τῆς νε-ότητος περίουδον ἐν τῇ μελέτῃ τῆς φιλοσοφίας, διανοή-θη ἐπὶ τέλους νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πολυάσχολον κόσμον· ὡς βῆμα δὲ πρὸς παρασκευαστικὸν τοῦτου ἀπέθετο τοὺς πόθους αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ὑπατίαν, εὐγενῆ νεάνιδα ἐξι-ρέτου καλλοῦνης. Ἡ ἡμέρα τοῦ μελετωμένου ὑμεναίου εἶχεν ὀρθοῦν· ἅπανται αἱ προηγουμέναι τελεταὶ εἶχον τελεσθῇ· οὐδὲν δὲ νῦν ἀπέμενε, εἰμὶ ἢ ἐν θριάμβῳ συνο-δεῖα τῆς νύμφης εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μέλλοντος νυμφίου.

Ἡ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ εὐδαιμονίᾳ ἀγαλλίασις τοῦ Ἀλκάν-δρου, πρῶτον ἐν αὐτὸν νὰ μεταδώσῃ τὴν χαρὰν του εἰς τὸν φίλον τοῦ Σεπτίμιου καὶ δὴ παρουσίας τὴν Ὑπατίαν παρὰ τῇ συμπαινήτῃ του, ἔπραξε δὲ τοῦτο μεθ' ὅλης τῆς εὐφροσύνης, ἥτις προσήκει εἰς ἄνθρω-πον εὐδαιμονοῦντα ἐν τε τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ ἔρωτι. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ αὕτη ὑπῆρξεν ὀλεθρὰ εἰς τὴν μέλλου-σαν εἰρήνην ἀμφοτέρων, διότι ὁ Σεπτίμιος· μόλις εἶδε τὴν Ὑπατίαν καὶ ἀμέσως κατελήφθη ὑπὸ ἀκουσίῳ ἔ-ρωτος, καίτοι δὲ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ καταστείλῃ πόθους τοσοῦτον ἀλόγους ὅσον καὶ ἀδίκους, αἱ τῆς καρ-δίας του ὁρμαὶ ἐγένοντο ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον ἰσχυραί, ὥστε τῷ ἐπὶ νύκτον πυρετὸν, ὃν οἱ ἱατροὶ ἔκριναν ἀνίατον.

Διακρούσης τῆς νόσου του, ὁ Ἀλκάνδρος ἐρηγόρει ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς φιλοστοργωτέρας μερίμνης, ἥγε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τὴν Ὑπατίαν, ὅπως ποιήσῃ αὐτὴν κοινω-νὸν τῶν εὐχρέων ἐκείνων καθηκόντων τῆς φιλίας. Ἡ εὐσο-χία τῶν ἱατρῶν, διὰ τοιοῦτου μέσου, ταχέως ἀνεῦρεν ὅτι ἔρωτος ὑπῆρχεν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀσθενείας τοῦ νοσοῦντος, ὁ δὲ Ἀλκάνδρος πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, κατηνάγκασεν ἐπὶ τέλους τὸν ἐπιμένοντα ἑ-τοιμοκλήν ἐρσστήν εἰς ὁμολογίαν.

Ἡθέλομεν βραδύνει τὴν διήγησιν ἐάν περιεγράφωμεν τὸν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἀλκάνδρου διεγερθέντα μεταξὺ ἔρωτος καὶ φιλίας ἀγῶνα ἐπὶ τῇ περιπτώσει ταύτῃ· ἀρ-κεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνάλθει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν λεπτότητος περὶ τὴν ἠθικὴν, ὥστε ἐχρῶντο ταῖς ἀρεταῖς πάσαις μέχρις ὑπερ-βολῆς. Ἐν ὀλίγοις, ἐπιλήσμων ὁ Ἀλκάνδρος τῆς ἰδίας εὐτυχίας, παρητήθη τῆς μελλονύμφου του, μὲ ὅλα αὐ-τῆς τὰ θελήματα, καὶ τοῦ νεαροῦ Ρωμαίου. Τῇ ἀνο-μιᾳ αὐτοῦ ἐνέπαινον ἴδιον· ἡ δὲ ἐπὶ πόθος μεταλλα-νὴ τῆς τύχης ἐγένετο ἀπροσδόκητον μεταβολὴν ἐπὶ

τῆς σωματικῆς καταστάσεως τοῦ νῦν εὐδαίμονος Σεπτι-μίου. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶχεν ἐντελῶς ἀνκλᾶσαι, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ὥρῃς αὐτοῦ συζύγου εἰς Ρώμην. Ἐνταῦθα, φιλοπονῆσας τὰς νοητικὰς ἐκείνης δυνάμεις, ἃς τοσοῦτον ἐξόχως ἐκείνητο, ὁ Σεπτίμιος· ἐντὸς ὀλί-γων ἐτῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑπῆκτα τῆς πολιτείας ἀξιώ-ματα καὶ κατέστη δικατὴς τῆς πόλεως, ἥτοι πρίντωρ.

Ὁ Ἀλκάνδρος ἐν τούτοις, οὐχὶ μόνον ὑπέστη τὴν ἀλγηδὸνα ὡς χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ τῆς ποθητῆς του, ἀλλὰ καὶ καταδιώχθη ἥρξατο κατ' αὐτοῦ γενομένη ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν αὐτῆς, λόγῳ ὅτι δολίως ἀπεισέτρεψε τὴν μνηστήν του, παραινεθῆς, εἰς τοῦτο ἑ-νεκαχρημάτων. Ἡ ἀθωότης του ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος· ἐφ' ᾧ κατηγορεῖτο, καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ πρὸς ἴδιαν ἀπολογία· εὐ-γλωττίς του, πρὸς οὐδὲν ἰσχυρὰν κατὰ τῆς ἐπιτροπῆς κρατικῆς μερίδος. Κατακριθεὶς, κατεδικάσθη εἰς τὴν πληρωμὴν μεγάλου προστίμου. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀνίκα-νος νὰ ἀποτίσῃ τοσοῦτον μεγάλῃν ποσότητα εἰς τὸν ὀ-ρισμένον χρόνον, ἐδραμεύθη ἡ περιουσία του, ἀπεξεδόθη τοῦ χιτῶνος τῆς ἐλευθερίας, ἐξετέθη ὡς δοῦλος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπωλήθη τῷ πλειοδότη.

Ἀγορασθεὶς ὑπὸ ἐμπόρου τινός ἐκ Θράκης, ὁ Ἀλκάν-δρος, μετ' ἄλλων τινῶν τῆς δυστυχίας συντρόφων, ἤχθη εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς ἐρημώσεως καὶ ἀφροσύνης. Ἀσχολῶν αὐτοῦ, καθὰ μνημονεύεται, ἦτο τὸ συνοδεύ-ειν τὰς ἀγέλας ἀπηνόους κυρίου, ἡ δὲ κατὰ τὴν κυνη-γείαν ἐπιτυχία του, ἦτο πᾶν ὅ,τι ἐτάσσεται αὐτῷ πρὸς ἐπάρκειαν τῆς ἀκροσφαλοῦς ὑπάρξεώς του. Πᾶσα πρῶτα ἀφύπνιζεν αὐτὸν εἰς ἀνενέωσιν λιμοκτονίας καὶ μόχθου, πᾶσα δὲ μεταβολὴ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους δὲν συνετελεῖ ἢ ὅ-πως χαλεπωτέρην ποιῇ τὴν ἀπροσάτευτον ταλαιπωρίαν του. Μετὰ τινα ἐτη δουλείας εὐκαιρία πρὸς φυγὴν ἔτυχεν αὐτῷ. Ἐπελάβετο αὐτῆς μετὰ προθυμίας εἰς τρόπον ὥστε, τὴν μὲν νύκτα ὁδοιπορῶν, τὴν δὲ ἡμέραν διαιμένων ἐν σπηλαίοις, ἕνα βραχύνωμεν μακρὰν διήγησιν, ἔρχασεν ἐπὶ τέλους εἰς Ρώμην. Κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκάνδρου ἡμέραν, ὁ Σεπτίμιος ἐκάθητο νέμων δι-καιοσύνην ἐν τῇ ἀγορᾷ (forum), ἔνθα ὁ ἡμέτερος πε-ριπλανώμενος, προσῆλθεν ἐλπίζων ὅτι ἀμέσως θὰ κα-θίστατο γνωστὸς εἰς τὸν πρόφρον φίλον του, καὶ ὅτε οὗτος θὰ ἀνεγνώριζεν αὐτὸν δημοσίως. Παρέμεινεν ἐν-ταῦθα ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἐπιτη-ρῶν τὰ ὄμματα τοῦ δικαστοῦ καὶ προσδοκῶν νὰ ἐφελκύ-σῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ μακρὰ διαδοχὴ τῶν πό-νων εἶχε τοσοῦτον ἀλλοιώσει αὐτὸν, ὥστε διετέλει ἀφρ-νὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν· ὅτε δὲ τὸ ἐσπέρα· ἐπορεύετο πρὸς τὴν ἐδρὰν τοῦ πρίντωρος, ἀγρίως ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν διακονούντων αὐτὸν ριζοδόχων.

Ἡ προσοχὴ τῶν πτωχῶν φέρεται ἐν γένει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀχρήστου ἀντικειμένου εἰς ἕτερον· καθότι νύκτῃς ἐπερχομένης εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τόπαν ἀναπαύσεως, καὶ ὅμως ἠγνοεῖ ποῦ νὰ ἀποβλεψῇ Μεμ-ραμμένος καὶ ῥακδόδτος ὡς ἦτο, οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἕστεργε νὰ ξενίσῃ τοιαύτην ἐλαινότητα, κοιμώμενος

δὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς θὰ συμπαρηκολούθει αὐτῷ διακοπὴ ἢ κίνδυνος· ἐν βραχυλογίᾳ, ἡναγκάσθη νὰ εὕρῃ κατάλυμα εἰς ἐν τῶν μνημείων ἔξω τῆς πόλεως, τὸ σύνθηρος καταφύγιον τοῦ ἐγκλήματος, τῆς πενίας καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ τῆς φρίκης, κατακλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἀνεστραμμένης ὑδρίας, ἐπελάθετο τῶν δυστυχιῶν αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐν ὕπνῳ, εὗρε δὲ ἐπὶ τῆς σκληρᾶς αὐτοῦ κλίνης πλείονα ἀνάπαυσιν ἐκείνης, ἣν αἱ ἐκ πύλων φρονιμαὶ δύνανται νὰ παράσχῃσι τοῖς ἐνόχοις.

Ἐνθ' ἐδέμενεν ἐνταῦθα, δύο λησταὶ ἤλθον περὶ τὸ μεσονύκτιον νὰ καταφύγῃσιν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἀλλ' οἱ κακοῦργοι οὗτοι διαφωνήσαντες περὶ τὴν διανομὴν τῆς λείας των, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτραυμάτισε τὸν ἕτερον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν κυλιόμενον ἐν τῷ αἵματί του παρὰ τὴν εἴσοδον. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων εὗρεθῃ αὐτὸς τὴν ἐπιούσαν νεκρὸς παρὰ τὸ στόμιον τῆς ἀψίδος. Τοῦ γεγονότος τούτου δόντος, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἀνακρίσεις, θόρυβος διηγέσθη, ἔρευνα ἐγένετο ἐν τῷ μνημείῳ καὶ ὁ Ἀλκάνδρος συνελήφθη καὶ καταγορήθη ἐπὶ κλεψῇ καὶ φόνῳ. Αἱ περιστάσεις κατ' αὐτοῦ ἦσαν δειναί, ἡ δὲ ἀθλιότης τοῦ προσώπου του ἐβεβαίωσεν τὴν ὑπόνοιαν. Ἡ δυστυχία καὶ αὐτὸς εἶχον ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον προσοικειωθῇ, ὥστε κατέστη ἐπὶ τέλους ἀφροντὶς περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἀπεστράφη κόσμον, ἐνθα οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ ἀχαριστίαν, ψεῦδος καὶ ὠμότητα, καὶ ἀπεφάσις ν' ἀποστῇ πάσης ὑπερασπίσεως, οὕτω δὲ, ἔχων ἀμετάσθεν ἀπόφασιν, ἐσώθη, δεδεμένος σχοινίους, ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Σπυριδίου. Ἐπειδὴ αἱ ἀποδείξεις ὑπῆρχον κατ' αὐτοῦ θετικά, οὐδὲν δὲ προέτεινε πρὸς ἀπολογία του, ὁ δικαστὴς προέβαιεν νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς σκληρότατον καὶ ἐπονείδιστον θάνατον, ὅτε ἄλλο τι ἀντικείμενον περιέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους. Ὁ πράγματι ἐνόχος ληστῆς συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ πωλὼν τὴν λείαν του, κυριευθεὶς δὲ ὑπὸ πανικοῦ φόβου ὠμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του. Ἦχθη δεδεμένος ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ βήματος καὶ ἠθώωσεν οἶον· δὴποτε ἕτερον ἀπὸ πάσης συμμετοχῆς ἐν τῇ ἐνοχῇ του. Τὸ ἀναίτιον τοῦ Ἀλκάνδρου ἐγένετο, ὥς ἐκ τούτου, καταφανές· ἀλλ' ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἥθους του ἐθαυμάζετο ὑπ' ὅλον τοῦ περιεστώτος πλήθους.

Ἡ ἐκπληξὶς ὅμως αὐτῶν ἔτι μάλλον κούνησεν ὅτε εἶδον τὸν δικαστὴν των ὁρμῶντα ἐκ τοῦ βήματος αὐτοῦ, ὥπως ἐναγκαλισθῇ τὸν ὑπαιτιασθέντα κακοῦργον. Ὁ Σπυρίδιος ἐμνήσθη τοῦ φίλου καὶ πρώην εὐεργέτου του, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ μετὰ θαυμάσιου οὐρανοῦ καὶ χαρᾶς. Ἐἶναι ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν τὰ μετὰ ταῦτα; Ὁ Ἀλκάνδρος ἀπελύθη· συμμετέσχε τῆς φιλίας καὶ τῶν τιμῶν τῶν πρωτίτων πολιτῶν τῆς Πώμης· ἔζησεν εἰτα ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ ἀναπαύσει· κατέλιπε δὲ νὰ ἐγκολαφθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅτι οὐδεμία περιστάσις ὑπάρχει τοσοῦτον ἀπεγνωσμένη, ἣν ἡ Πρόνοια νὰ μὴ δύναιται ν' ἀνακουφίσῃ.

OLIVER GOLDSMITH.

A. P.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ.

Δὲν ἤθελεν εἶσθαι ὅλως ἄμοιρος ἐνδιαφέροντος ἡ ἔρευνα τῶν σχέσεων τῶν ὑπηρετριῶν πρὸς τοὺς διαφόρους συγγραφεῖς, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ τοῦ βίου τούτων ἐπιρροή των. Κατὰ πρῶτον ἠθέλομεν ἔχει τὰς ὑπηρετρίδας αἱ οἱ κύριοι αὐτῶν ἐνυμφεύθησαν, καὶ αὗται δὲν εἶναι σπάνιαι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

Ὁ Ἰωάννης Γρανζέ, καθηγητὴς τῆς ρητορικῆς, συγγραφεὺς πλείστων σχολαστικῶν ἔργων, λίαν φημιζόμενων κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 17. αἰῶνος, ὁ αὐτὸς, ὃν ὁ Κυρανὼ δὲ Βερζερὰκ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς διεκωμώδησεν ἐν τινὶ κωμῳδίᾳ αὐτοῦ, πρῶτος ἤθελεν ἀναρᾶν εἰς τὸν κατάλογον, οὐχὶ ὅτι πρῶτος τῶν συγγραφῶν ἔλαβε σύζυγον τὴν θεράπαινάν αὐτοῦ, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θέλομεν ν' ἀναδράμωμεν μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ, ἵνα πλουτίσωμεν τὸν κατάλογον ἡμῶν.

Ὁ Γουλιέλμος Γκιλλερὲ, ἐνυμφεύθη τρεῖς κατὰ σειρὰν ὑπηρετρίδας. Πρῶτον τὴν Μαρίαν Πρινέλ, θεράπαινάν τοῦ πατρὸς του, ἔπειτα τὴν θεράπαινάν τῆς Μαρίας Πρινέλ, τελευταίον δὲ, ἐκ δευτέρου χηρεύσας, ἵνα μὴ τόσο καλὰς ἔξεις ἀποβάλλῃ, ἐνυμφεύθη τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ὠραίαν καὶ λίαν εὐφυᾶ Κλαυδίνην Λεβέν, ἣν διεφῆμιζεν ὡς ποιήτριαν τῶν στίχων, τοὺς ὁποίους ἐν τῷ ὀνόματι τῆς οὗτος συνέθετε.

Γνωστὰ τὰ μεταξὺ τοῦ Ρουσσώ καὶ τῆς Θηρεσίας Λεβασιέρ· ταῦτα εἶναι λυπηρὰ καὶ δὲν λέγομεν πλείονα.

Ὁ κωμικὸς ποιητὴς Δυφρεσνὼ, ὑπερέβη τούτους παντάς. Καίτοι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Δ' καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς εἶχον εὐεργετήσῃ αὐτὸν θαυμάσιως, ἡ ἀσωτεία ὅμως καὶ ἡ ἀμέλειά του διετῆρουν αὐτὸν ἐν διηνεκεῖ καὶ ἄκρῃ πενίᾳ, ἥτις τὸν ὥθησεν εἰς τὸν μετὰ τῆς πλυντρίδας του γάμον, ὃν συνῆψεν, ἵνα μὴ πληρώσῃ τὸ μικρὸν χρῆός του.

Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὁ Λεσάζ διηγείται τὸ συμβάν ἐν τῷ Χωλῷ Διαβόλῳ.

«Πρὸ δεκαπενθημερίας, λέγει, ἡ πλυντριά του εἰς ἡν ὥρην 30 πιστόλια, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ τῇ πληρώσῃ τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, λέγουσα ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τούτου, διότι δι' αὐτοῦ θὰ ἐνυμφεύετο ὑπερέτην τινά, ὁστις τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον.

«—Ἐχεις καὶ ἄλλα χρήματα, ἠρώτησεν αὐτὴν, διότι ποῖος διάβολος θὰ σὲ ἐνυμφεύετο διὰ 30 πιστόλια;

«—Αἶ, λοιπόν! ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἔχω ἀκόμη 200 δουκάτα.

«—Διακόσια δουκάτα! ἐπανάλαβε μετὰ συγκινήσεως, διάβολε! Δὲς αὐτὰ εἰς ἐμὲ, σὲ ἐνυμφεύομαι ἐγὼ καὶ ἐγὼ εἰμὲθα ἴσα.»

Καὶ πράγματι οὕτως ἔγινεν· διὸ ὅτε ἐμμενέτο ποτε φίλον τοῦ τινος, φοροῦντα ἀνάθαρτον χιτῶνα «Δὲν εἶναι ὅλοι τοσοῦτον εὐτυχεῖς, ὥστε νὰ ἐνυμφεύωνται τὰς πλυντρίδας των», ἀπάντησεν οὗτος.

Λέγεται ὅτι ὁ μουσικὸς Λαμπέρ, αὐτὸς ἐκείνος περὶ

οὗ γίνεται λόγος ἐν τοῖς σατυρικαῖς ποιήμασι τοῦ Βοαλῶ, παρόμοιον τι ἐπενόησεν, ἵνα ἀποτίσῃ τὰ τοῦ καπηλείου χρέη· ἐνυμφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ οἰνοπώλου Ρενάρ λαβὼν ὡς προῖκα τὴν τῆς ἀποτίσεως δολογίαν.

Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ ὑπηρετρίαι, αἱ οἱ κύριοι αὐτῶν συνεβουλευόντο ὡς οἱ ἀρχαῖοι τὰ μαντεῖα. Τοῦτο ἴσως δὲν εἶναι τοσοῦτον περιέργον, ἀλλὰ βεβαίως ἔχει τι τὸ ἐνδιαφέρον. Λέγεται ὅτι ὁ Μαλέρβ συνεβουλεύετο τὴν ὑπηρετρίαν του περὶ τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ ἔργων, καὶ τούτου τὸ παράδειγμα ἐμιμήθησαν ὁ δραματικὸς ποιητὴς Λετουάλ καὶ ὁ Βολταίρος, ὅστις ὑπέβαλλε τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τὴν κρίσιν τῆς καλῆς του Βερβάρας ἢ Βάβας, ὡς συνεθίζε νὰ καλῇ αὐτήν. Καθ' ὃν καιρὸν, ὡς εἶπεν ἡ κυρία Μοργάν, ἀπύλυτον ἐξουσίαν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως φιλολογικοῦ ἐν Εὐρώπῃ κόσμου, συνεβουλεύετο γυναῖκα πάντῃ ἀπαίδευτον, καὶ τῆς ὁποίας μόνῃ ἡ ὀρθογραφία ἐφάνετο αὐτῷ μάλλον ἀξιόπιστος τῶν λεπτολογίων συμβουλῶν τῶν φίλων του φιλοσόφων.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωφερῶν φανερόν γίνεται, τοῦ Μολιέρου προηγήθησαν πολλοὶ τῶν ὑπηρετριῶν ἐρασταί, καὶ ἄλλοι παρηκολούθησαν αὐτόν. Ἀλλ' ἡ τοῦ Μολιέρου ὑπηρετρία ὅλων τῶν ἄλλων διαφέρει, ἡ παράδοσις διεφύλαξε τὸ ὄνομα τῆς Λαφορέ.

Λέγει ὁ Βοαλῶ, ἐν ταῖς Κριτικαῖς σκέψεσιν ἐπὶ τινων χωρίων τοῦ Λογγίνου, ὅτι ὁ μέγας κωμικὸς ποιητὴς, πολλάκις ἀνεγίνωσκε τὰς κωμωδίας του εἰς τὴν ἀγαθὴν Λαφορέ, ἵνα ἴδῃ τίνα ἐντύπωσιν θὰ ἐποιοῦν εἰς τὸν λαόν, ὅστις ἀπετέλει τὸ μέγιστον τοῦ ἀκρατοῦ μέρους, καὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα προσέγγεν ἵνα κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἄν μὲν ἔβλεπεν αὐτὴν ἐξ ὅλης καρδίας γελοῦσιν ὑψοῦσθαι, καὶ ἡσθάνετο ὅτι τὸ ἔργον του ἦτο ἐπιτυχές· ἂν δὲ ἔμενεν ἀδιάφορος καὶ ἀπαθής, τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν παραίνεσις, ἣν οὐδέποτε κατεφρόνει, καὶ ἔσπευδε νὰ μεταβάλλῃ τὸ μέρος, πολλάκις παρατηρήσας ὅτι, τὸ παρ' αὐτῇ μὴ ἀρέσκον, δὲν θὰ ἤρεσκε περισσώτερον τοῖς ἀκραταῖς. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπῆται ἵνα οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θιάσου του, ἄγῃσι μεθ' αὐτῶν τὰ τέκνα των, ὅταν ἀνεγίνωσκον εἰς αὐτοὺς τὰ ἔργα του, ἵνα λάβῃ ὡπὶν τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀφελῶς ἐκδηλουμένας ἐντυπώσεις τῶν παιδῶν. Εὐκόλως δὲ τις ἀναγνωρίζει ἐκ τούτων τὸν ποιητὴν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φύσεως.

ἵνα ὅμως τὸ ἀνέκδοτον διατηρήσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ χαρακτήρα, καὶ ἵνα μὴ παραμορφώσωμεν αὐτὸ διὰ παιδαριώδους ὑπερβολῆς, πρέπει νὰ τὸ περιορίσωμεν ἐν τῶν ὁρίων, ἅτινα ὁ ὀρθὸς νοῦς τὸ περιβάλλει. Καταφανές εἶναι, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ρουσσώ, ὅτι ἂν ὁ Μολιέρους συνεβουλεύετο τὴν ὑπηρετρίαν του τοῦτο μόνον ἐποίει προκειμένου περὶ τῶν δημοτικωτάτων σκηνῶν τῶν κωμωδιῶν του. Ὁ «Ἀκούσιος Ἰατρός», ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής, ὁ ἀσπεῖρος σολοικισμὸς τῆς Μαρτίνας, ὁ ἀποπαιστικός λόγος τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Κυρίας Ἰσορῆς, ἡ ἀνοχή καὶ τὰ παθήματα τοῦ Κυρ. Πουρσω-

νάκ, πάντα ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι ὅσα ἡ ἀγνή ἐκείνη γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν συνεβουλεύετο αὐτὴν περὶ ὅλων τῶν σκηνῶν τοῦ «Μισανθρώπου» καὶ τοῦ «Γαρτούρου» ἄλλως ἢ Λαφορέ· θὰ ἦτο πρόσωπον λίαν ἐξοχόν καὶ ὅλως ἀνωτέρα τῆς τάξεώς της.

Ἡθέλησέ ποτε ὁ Μολιέρους νὰ δοκιμάσῃ εἰδικώτερον τὴν φιλοκαλίαν τῆς ὑπηρετρίδας του. Εἰς τὸν θιάσον αὐτοῦ ἀνῆκεν αἰσχροβόλις τις ὑποκριτῆς, ἐνόματι Βρεκνὼρ, ὅστις εὐφυῆς ὢν, ἐποίει κωμωδίας, ἀξίας μὲν ἱκανῆς, ἐχρῆσας ὅμως θάνατον τι καὶ τραχύ. Εἶχεν οὗτος πρὸ ὀλίγου συγγράψῃ τὸ γνωστότατον καὶ κάλλιστον τῶν ἔργων του, ὁ «Γάμος τοῦ Χωρίου» ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον προμηθεύεις ὁ Μολιέρους, ἐκάλεσε τὴν Λαφορέ ἵνα ἀκούσῃ, ὡς εἶπεν αὐτῇ, τὸ νέον τοῦτο ἔργον του. Ἦρχισεν ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ Λαφορέ μετὰ προσοχῆς ἤκουετο. Ἐκ κωμωδία παρίστα κατ' ἀρχὰς ἔριδα μεταξὺ δύο χωρικῶν ἦτις, μετὰ πλείστας προσβολὰς παρ' ἑκατέρου τούτων, μεταχειριζομένων τὴν τοῦ χωρίου αὐτῶν διάλεκτον ἔλθον εἰς τρομερὰν πυγμαχίαν. Ἐν τούτῳ οὐδὲν ἀπῆδε πρὸς τὸν τρόπον τοῦ Μολιέρους, ὅστις ἐν τῷ «Ἀκούσιῳ Ἰατρῷ» καὶ ἐν ἄλλαις κωμωδίαις εἰσάγει πρόσωπα κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν οἰκιστῶν, ἀλλ' εὐθὺς ἡ Λαφορέ ἐξ ἀρχῆς ἡσθάνθη ἐκπληξιν ἣν δὲν ἐτόλμα τὸ πρῶτον νὰ ἐκδηλώσῃ. Δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς τοὺς στίχους ἐκείνους τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου της, ὅστις ἤξευρε νὰ ἀπειλάξῃ τὴν φύσιν, χωρὶς νὰ παραμορφῇ αὐτήν, νὰ διαγράψῃ πιστῶς καὶ ἀφελῶς τὰς γελοιοδεστάτας λεπτομερείας, χωρὶς νὰ περιπίπτῃ εἰς χυδαίους καὶ βαναύτους βωμολοχίας. Εἰσώπα ὅμως περιμένονσα νὰ ἀκούσῃ περαιτέρω. Ἀλλ' ὁ Μολιέρους, δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης σκηνῆς, ὅτε, ρίψας τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Λαφορέ ἵνα παρατηρήσῃ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου της, εἶδεν ἀσφαλῆ διμαρτυρήσεως σημεῖα.

—Τί εἶναι λοιπόν; ἠρώτησε. Δὲν σοὶ ἀρέσκει ἡ νέμ μου κωμωδία;

—Ἡ κωμωδία σας; ναι, εἰς ἄλλους νὰ τὰ λέγητε. Μὰ τὴν ἀλήθειαν θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσητε.

—Πῶς, νομίζεις ὅτι...

—Αἶ! ναι, πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ κωμωδία εἶναι ἱδική σας, ὡς πιστεύω ὅτι κατάγομαι ἀπὸ βασιλείων. Ἢ θέλετε νὰ γελάσητε, ἀλλὰ δὲν μὲ γελοῦν τόσο ἐμοὶ ὡς ἐμῇ.

Προσεπάθησεν ὁ Μολιέρους νὰ μεταπείσῃ αὐτήν, ἀλλ' ἔμενεν ἀκράδαντος εἰς τὴν πεποίθησίν της.

—Πάλιν, εἶπε, προχωρήσατε ἀκόμη ὀλίγον καὶ βλέπωμεν. Ὁ Μολιέρους ἀνέγνωσε τότε τὰς τελευταίας σκηνάς, ἐν αἷς ὁ συμβολαιογράφος γνωστοποιεῖ τὸ προικοσύμφωνον, καὶ τελοῦνται οἱ γάμοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ Λαφορέ διέκοψεν αὐτὸν λέγουσα, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κύριός της ἔγραψε ταῦτα. Καὶ ἐν τούτοις ὁ «τοῦ χωρίου Γάμος» εἶναι εὐφυῆς γελοιοποιία, ἣν πλήρως ἐπιτυχία ἔσπευε, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ μάλιστα δυσάρεστοι αὐλικοὶ εὗρον αὐτὴν καλὴν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἡ Δαφορέ συνώδευε τὸν κύριόν της καὶ εἰς τὸ θέ-
ατρον, ἵνα τὸν βοήθῃ ἐν τοῖς παρασκηνίοις. Γνωστὸν
δὲ ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ὁ Μολιέρος περιέμενε νὰ ἐμφα-
νισθῇ εἰς τὴν σκηνὴν καθήμενος ἐπὶ ὄνου, ἐν τῇ κωμω-
δίᾳ τοῦ «Δὸν Κισώτου», ἐπῆλθεν ὄρεξις εἰς τὸν ὄνον,
ἵνα ἐξέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν πρὸ τῆς ὥρας.

Ὅσον ἰσχυρότερον ὁ Μολιέρος ἐκρατεῖτο ἐκ τῶν πλη-
σίων πραγμάτων, ὅσο μᾶλλον προσιπᾷ ν' ἀναγκαι-
σιάζῃ τὴν πρόδον τοῦ δυσπειθοῦς ζώου, τοσοῦτο μᾶλλον
ἐπέμενε τοῦτο νὰ προχωρήτῃ.

—Βοήθειαν, Δαφορέ! ἐφώναζεν ἰδρῶν καὶ ἀγωνιῶν ὁ
Μολιέρος, ἀλλ' ἡ Δαφορέ εἰς τὸ ἄντιαιρ μέρους εὐρισκο-
μένη, σπασμωδικῶς ἐγέλα βλέπουσα καὶ τὴν οἰκτρὰν τοῦ
συγγραφέως τοῦ «Μισανθρώπου» θέσιν, καὶ τὰς προσπι-
θείας τοῦ ὄνου, ὅστις τέλος, ὥρμησεν θριαμβεύων εἰς
τὴν σκηνὴν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐκρέματο, ὡς ἄλλος Ἀδρι-
σκλῶμ, ὁ Μολιέρος.

Κατὰ ταύτην μὲν τὴν περίστασιν ἠπάτησε τὸν
κύριόν της, καὶ βεβηλῶς πρέπει νὰ πιστεώσωμεν, ὡς
λέγουσι πάντες οἱ τοῦ Μολιέρου βιογράφοι, ὅτι ἡ δὲν
ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ χωρὶς νὰ διέλθῃ διὰ τῆς σκη-
νῆς, ἥτοι δὲν ἔδωκεν εἰς τὸ πᾶν τὴν σπουδαιότητα,
ἣν εἶχε.

Ἰδοὺ ὅσα ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει περὶ τῆς ἀγαθῆς
Δαφορέ, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμεν καὶ τῆς γεννήσεως καὶ
τοῦ θανάτου της τὸν χρόνον. Δεινὸν καὶ ἐνταῦθα ἀποδει-
ναι ἡ ἄγνοια, διότι δὲν θὰ ἦτο ὅλως ἐστρημένη ἐνδι-
αφέροντος ἡ παραβολὴ τῆς βιογραφίας αὐτῆς πρὸς τὴν τῆς
συζύγου τοῦ Μολιέρου.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ξυπνάει ἡ ροδοδάκτυλὴ αὐγὴ κι' ὅλη τὴ φύσι
Προβαίνει μὲ χαμόγελο σεμνὸ νὰ χαιρετήσῃ.
Πρωτομαγιά ἐξημέρωσε ρόδα στεφανωμένη,
Ἡ αὐρα πνέει ὅλη εὐωδιαὶς μύριας περιχυμένη,
Κι' ὁλόγυρα σκορπίζουνε ἔρωτικὴ ἁρμονία,
Ποῦ μοιάζει τοῦ παράδεισου τῇ θεῇ μελωδίᾳ,
Τ' ἀθῶα πουλιὰ ποῦ τρυφερὰ φιλοῦν τὴ συντροφίαν τους,
Καὶ τὰ μελίτσια ἀκούραστα μὲ τὰ μικρὰ φτερά τους
Τρέχουν' ἐδῶ, τρέχουν' ἐκεῖ, ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηδοῦνε
Ἀπ' ἀνθὶ σ' ἀνθὶ παίρνουνε, κι' ἀνθοῦς πάλι ζητοῦνε.
Καὶ τὸ κρουστό τὸ πέλαγο, ποῦ ἀέρι τὸ χαϊδεύει,
Τὸ πλοῦτος καὶ ἡ ὡμορφία τῆς φύσης τὸ μαγεύει.
Τὸ μαγευμένο κῆμά του ἀπλώνει ἀγάλη ἀγάλη,
Καὶ τὴν θωρεῖ ὅπως θωροῦν τῆς ποθητῆς τὰ κάλλη.
Περθεῖται ἀγγελομορφαὶς εἰς τοὺς ἀγροὺς θερίζουν
Γροῦλια περίστια καὶ μοσκαὶ καὶ τὰ μαλλιά στολίζουν,
Κι' ἀρχίζουνε νὰ τραγουδοῦν μὲ τέτοιαν ἁρμονία
Ποῦ τὰ πουλάκια ἀπ' ἐντροπὴν σιωπᾶνε στὰ κλαδιά
Ὅλοῦθε τώρα ἀγάλλισαι κι' ἀγάπη βασιλεύουν,
Ἐλγὰ θωριζοῦνται τὰ στοιχεῖα, τ' ἄψυχα ζωντανεύουν.

Καὶ ὅλους τώρα φαίνεται ὁ κόσμος πανηγύρι
Μόνον ὅς ἐμένα φαίνεται μεγάλο κοιμητήρι.
Καὶ τῶν ἀνθῶν ἡ εὐωχία εἶναι γιὰ μὲ λιδάνι,
Ρόδα καὶ κρίνοι τῆς αὐγῆς τὸ νεκρικὸ στεφάνι,
Καὶ ἀθῶου κορασιοῦ ἡ ὡμορφὴ ἁρμονία,
Ὡς νεκρικὴ μ' ἀχολογᾷ στ' αὐτιά μου ψαλμωδία.
Σάβανο τὸ πανόραμα μοῦ φαίνεται τοῦ κόσμου
Τὶ πρὸς ἐμένα νὰ θωρῶ τόση χαρὰν ἐμπρὸς μου;
Ἡ Μύρτω μ' ἀπαράτησε κι' ἐπέταξε στὰ ξένα
Καὶ μέρα νύκτα τὴν ποθῶ τὴν ὡμορφὴν παρθέναν.
Στὰ ξένα μ' ἀλησμόνησε, στὰ ξένα δὲν θυμᾶται
Τοὺς ὅρκους, τὰ ταξίματα... Ὁ χρόνος! πῶς περνᾷτε;
Ἀκουσε, Μύρτω, νὰ χαρῆς. Ἰλὴγορα θὲ ν' ἀνάψουν
Λαμπάδες εἰς τὴν κλίνη μου, γλήγορα θὰ μὲ θάψουν
Σὲ ῥημοκλήσι μακριὰ ἀπὸ ὀνητοῦ τὸ μάτι,
Καὶ ἂν γυρίσῃ ἀσπλαγχνῇ, κι' ἐλθῇ στὸ μονοπάτι,
Καὶ ἰδῇ τὸ μνήμα ποῦ θὰ κλῇ τ' ἀρχαγιασμένο σῶμα
Θυμῆται πῶς σ' ἀγάπησα πρὶν μὲ δεχθῇ τὸ χῶμα!

H. ΣΤΑΥΡΟΣ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΚΑΙ Η ΜΥΡΤΙΑ

ΤΗ. ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΗ. ΚΟΡΗ.

M. M.

Δὲν γελᾷ πιά ἀνθισμένη
Στὸ περβόλι ἡ Μυρτιά...
Ἡ Ξανθοῦλα ἡ καυμένη
Πέθανε σὲ μιὰ νυχτιὰ.

Πέθανε καθὼς πεθαίνουν
Κάποια ρόδα τὴν αὐγὴν
Ὅπου δὲν ἔμπορουν νὰ μένουν
Πρὸ πολλοῦ σ' αὐτὴ τὴ γῆ.

Καθὼς τῶνετρο πεθαίνει
Τὸ γλυκὸ ποῦ μᾶς πλάσσει
Κ' ἡ αὐγοῦλα ποῦ προβαίνει
Ντροπαλὴ ἀπ' τὰ βοῦνά.

Ἔτσι ἐπέθανε κι' ἐκείνη,
Ἔτσι ἐδόθη στὴ στιγμή,
Καὶ σὰν τῶνετρος ἡ Μυρτιά
Ἐπεσε κι' αὐτὴ χλωμή.

Ἡ Μυρτιά καὶ ἡ Ξανθοῦλα
Ἀγαπιούντανε πολὺ,
Καὶ ἐμίγαν τὴν αὐγοῦλα
Μὲ ἔρωτικὸ φίλι.

Κ' ὅπως ἔβλεπ' ἐνωμένα
Τόσα κάλλη ὁρτοερά,
Ἐλεγε πῶς—ἦταν ξένα—
Καὶ τὰ ἐθῶρε ὀλιβερά.

Ἀχ! τοῦ κόσμου τέτοιο ταῖρι
Εἶναι ξένο τρυφερό...
Γιὰτ' εἶν' ἀσπλαγχνὸ τὸ χέρι
Τοῦ θανάτου καὶ σκληρό.

.....

Ἀθήναι, 8 ὁκτωβρίου 1876.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΟΥΛΑΚΗΣ

Τὴν πνοὴν ὄδετε στὸ στόμα
Τῆς Μυρτιᾶς τῆς φτωχῆς.
Καὶ κυττάξετε ἀκόμα
Τ' ἀχειλάκια τῆς Ξανθοῦς,

Ἀγνό, κρόο, κουρασμένο
Τὸ ζευγάρι τὸ ἀγνό,
Γώχει ὁ χάρος πεταμένο
Στὸ κρεβάτι τὸ στεγνό.

Ἡ Μυρτιά καὶ ἡ Ξανθοῦλα
Καὶ στὸν τάφο ἀγκαλιὰ,
Κρυφοδένουν τὴν αὐγοῦλα
Τὰ γλυκά τους τὰ φιλιὰ.

Κ' ἐκεῖ ὅπου ἐρημία
Μὲ τὸν πόνον κοιτοῦνται,
Κρυφ' ἀκούγεται ἁρμονία
Διὰ καρδιῶν, μ' ἕνα φίλι.

Εἶναι ψευδρὰ φαντασία
Ποῦ τὰ μνήματα πλανᾷ,
Ἡ στὸν τάφο ἡ Μαρία
Μὲ τὰ λούλουδά ἀγρυπνᾷ...!

Δὲν ἠξεύρω... μὰ στὸ δῶμα
Ποῦ τὰ βλέπαμε μαζῇ,
Ἀχ! δὲν παίζουμε ἀκόμα
Καὶ μοῦ εἶπαν πῶς δὲν Ζῇ.

Δὲν γελᾷ πιά ἀνθισμένη
Στὸ περβόλι ἡ Μυρτιά,
Ἡ Ξανθοῦλα ἡ καυμένη,
Πέθανε σὲ μιὰ νυχτιὰ.

(ἐξ ἀνεκδότου διηγήματος)

ἙΠΑΛΛΗΛΟΥ ΠΑΡΕΡΓΑ. ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ Ἡ Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ δρχματικὸν δρᾶμα ἐν 5
πράξει· τέσσαρς μεθ' ἱστορικῶν σημειώσεων ὑπὸ Γεωργίου Ἀνδρικοπούλου. Ἐν Ζακύνθῳ τυπ. ἡ «Αὐγὴ»
Τιμὴ φρ. 1 1[1]

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ἡ ὁ ζυλότυπος σύζυγος, μυθιστορηματικὸν διήγημα ὑπὸ Σ. Ζερβου τυπ.
«Αὐγὴ» Τιμὴ φρ. 1 1[2]

ΔΥΟ ΑΡΧΕΙΣ ὡς πρὸς τὸ μέγα ἄδικο τῆς Μητρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα καὶ τὰ τέκνα της κτλ. ὑπὸ Ν.
Μπονσινιέρ, ἐν Ζακύνθῳ φρ. 1/2

ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΛΟΥΚΑΡΙΣ, μελέτη περὶ τῆς μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας (1454—1638) ὑπὸ Μ.
Ι. Γεδεών. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς Βιβλιοπώλαις, ἐν Κων[σταντινίᾳ] παρὰ τῷ γραφεῖ τῆς ἐφημ.
«Πρωτῆς» καὶ ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ γραφεῖ τῆς «Κορίννης»

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ἡ συλλογὴ 10,000 παροιμιῶν ὑπὸ Γ. Καβδαδὶς διηγήτορος Λευκαδίου. Τιμὴ ἐκ-
στου φυλλαδίου λ. 50.

Ο ΑΔΗΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΟΥ, Ἐξελληνισθεὶς ὑπὸ Ι. Η. Μ. Ἐν Κεφκλληνίᾳ. Τιμὰται δρ. 3, 50

ΒΟΥΙ ΒΛΑΨ, Δράμα Λυρικὸν εἰς τέσσαρς πράξεις τοῦ Καρόλου ἐξ Ὁρμεβίλ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ Βίκτω-
ρος Ουγγώ, μεταφρασθὲν πεζῶς ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Ἀννίνου, καὶ ἐκδοθὲν ὑπὸ Θ. Καρούσου καὶ Π. Α. Παλί-
κκ. Ἐν Κεφκλληνίᾳ, τιμὰται δρχμῆς.

ΑΛΩΣΙΣ ΚΥΠΡΟΥ (1571), σύγγραμμα διηγήσεως ὑπὸ Α. Γικκοβόνη, ἐξελληνισθεῖσα μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Ν.
Β. Μάνεση. Ἐν Κερκύρᾳ 1876. Τιμὰται δρχμῆς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦμεν διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς ἐνταῦθα, ταῖς ἐπαρχίαις (καὶ πρὸ πάντων τοὺς
ἐν Κερκύρᾳ καὶ Κεφαλληνίᾳ) κ. κ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς καθυστεροῦντας εἰσεῖν τὴν εὐελε-
στάτην συνδρομὴν των, ὅπως σπεύσαντες ἀποτίσωσιν αὐτὴν, διότι διὰ τοῦ μέσου μόνον τούτου
δύνανται νὰ μῶς ἀπαιλλάξωσι τῆς φροντίδος, τοῦ νὰ ἔχωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν στερεότυπα
ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τῆς Κ ο ρ ί ν ν η ς ὡς κατοκληρωτῶν. Ὅι κύριοι οὗτοι δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι καὶ
ἡμεῖς ἔχομεν οὐχὶ μικρὰ ἐξόδα, διὰ τῆς συνδρομῆς δὲ αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο ζητοῦμεν ἢ νὰ καλύψωμεν
αὐτὰ καὶ οὕτως διατηρηθῇ τὸ περιοδικὸν ἡμῶν;

Κατόπιν τῆς διασαρήσεως ταύτης, πιστεύομεν, ὅτι οἱ εἰσέτι δυσπροσπύοντες συνδρομηταὶ ἡ-
μῶν δὲν θὰ ἀρνηθῶσι νὰ πληρώσωσι τὴν μικρὰν ὀφειλὴν των.

Η ΚΥΡΙΑ Ἀδελφάντην Σοτοβίχη, μόδιστα, εἰδοποιεῖ τὰς φιλοκάλους κυρίας τῆς ἡ-
μετέρας πόλεως, ὅτι ἐν τῷ κατὰστίματι αὐτῆς, κειμένῳ παρὰ τὴν ὁδὸν Ὀδηγητρίας, εὐ-
ρίσκονται παντοειδῆ τοῦ τελευταίου συρμοῦ σχέδια ΠΙΑΩΝ, εἰ δὲ ἌΝΘΗ, ἩΤΕΡΑ
καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ παντὸς χρώματος. Ταῦτα πάντα ἐκόμισε κατ' αὐτὰς ἐξ Εὐρώπης.
Προσέτι εἰδοποιεῖ αὐτὰς ὅτι πωλοῦνται ἐπὶ μετριωτάτῃ τιμῇ ΠΙΑΟΙ ἑτοιμοὶ διὰ κυρί-
ας καὶ παιδία καὶ κοσμήματα διὰ φορέματα ἐκ τοῦ ὡραίου χρώματος ΒΥΣΣΙΝΗ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἡμερίδα, προσέτι δὲ ἀγγέλλει πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες διττὴν συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἑν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπκλληγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφονται οὕτω· «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ ΚΟΡΙΝΝΑ».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια· ἄλλως ἡ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΕΝ τῷ ἐξωφύλλῳ καταχωρίζονται παντὸς εἶδους εἰδοποιήσεις. Ἰδιαιτέραι συμφωνίαι ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

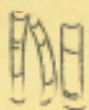
Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ..... δραχ. **6** | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ...δραχ. **8** | ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ...φράγκ. **8**

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΚΟΡΙΝΝΗΣ, κειμένη ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ, παρὰ τῇ ἐδῶ Ὁδηγητρίᾳ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνῳ, τυπογράφῳ
» ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκιλάκῃ καὶ κ. Διονυσίῳ Στραβοπόδῃ.
» ΣΥΡΩ: παρὰ τῷ κ. Δημητ. Ἀθηναίῳ καὶ Α. Τσίντῳ.
» ΚΕΡΚΥΡΑ: παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλῃ.
» ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ: παρὰ τῷ κ. Ἐπκρινώνδῃ Ἀννίνῳ.
» ΔΕΥΚΑΔΙ: παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματέλῳ.
» ΝΑΥΠΑΚΤΩ: παρὰ τῷ κ. Πλάτῳ Πάνῳ.
» ΠΥΡΓΩ: παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαΐτῃ.
» ΧΑΛΚΙΔΙ: παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἡμέρας. «Εὐβοία».
ΕΝ ΦΙΛΙΑΤΡΟΙΣ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσάρῳ.
» ΛΟΝΔΙΝΩ: παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ.
» ΚΩΝΣΤ|ΠΟΛΕΙ: παρὰ τῷ κ. Γ. Γουργουράκῃ.
» ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Κόκκλῃ, καὶ Ἰωάννῃ Καλαχκᾷ καὶ κ. Δ. Φλαμπουριέρῃ.
» ΝΕΑΠΟΛΕΙ: παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Γιόρκ.
» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: παρὰ τῷ κ. Αναστασίῳ Παλιατσῷ.
» ΠΟΡΤ—ΣΑΙΤ: παρὰ τῷ κ. Γ. Παπκινικολάου.
» ΣΜΥΡΝΗ: παρὰ τῷ φιλεκαπιδευτικῷ συλλόγῳ ἢ «Ὀμηροῦ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ